

Constantin Marafet
Traian Gh. Cristea

PRINȚUL POEZIEI VRÂNCENE
- Dumitru Pricop diagnosticat de criticii săi -

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARAFET, CONSTANTIN

**Prințul poeziei vrâncene: Dumitru Pricop diagnosticat de
criticii săi/ Constantin Marafet, Traian Gh. Cristea – Râmnicu Sărat :**

Rafet, 2012

ISBN 978-973-146-214-1

I. Cristea, Traian Gh.

821.135.1-09

Constantin Marafet
Traian Gh. Cristea

PRINȚUL POEZIEI VRÂNCENE
- Dumitru Pricop diagnosticat de criticii săi -

Editura RAFET, 2012

ISBN 978-973-146-214-1
Copyright: Editura RAFET
Editor : Constantin Marafet
Redactor: Adrian Botez
Lector: Paul Spirescu

S.C. Editura RAFET S.R.L
Director editură : Constantin Marafet
Str. Gradiştea nr. 5, Rm. Sărat
Tel/Fax: 0238568085
Mobil : 0727311412
E-mail: editurarafet@yahoo.com
<https://sites.google.com/site/editurarafet/>

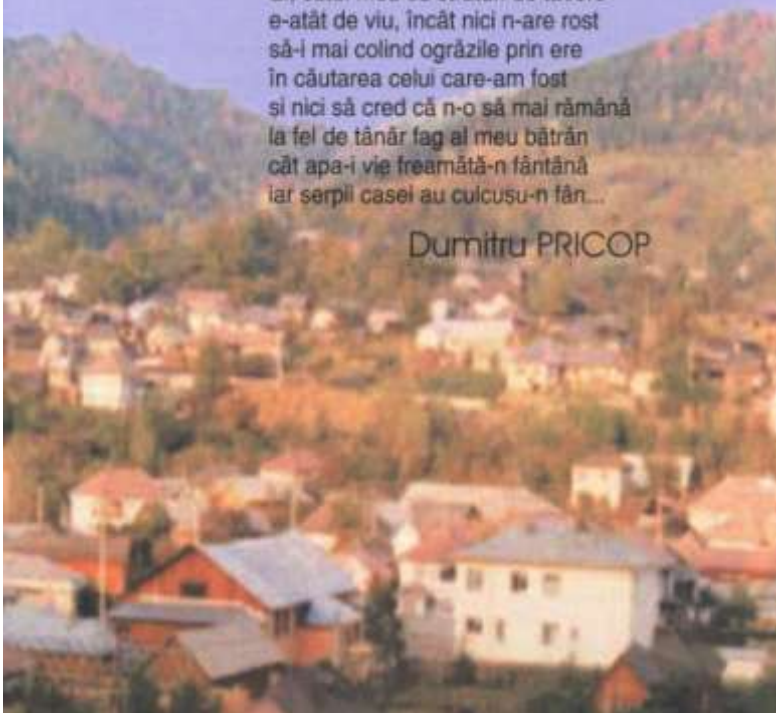
**„aceste pagini nu-s întâmplătoare,/ eu
sunt alesul împlinirii lor/ și cât am scris, le-
am scris cu foc din soare/ iar unde-s albe, n-
am rămas dator”**

Negrilești

Azi, risipit în stelele uitării
pierdute-n ochii celor ce-au plecat,
aprend, din nou, ecranul lumânării
cu flacăra cât vârsta unui sat...
Ei, satul meu cu umbrele furate
de cine știe care Lerui-Ler
va dăinui întru eternitate
prin patima statomică de ger
de-aceea poate-i intra-n suflet brazii
și viscolul pe geamuri sapă flori
sau îl feresc din drumul lor nomazii
doar prin căldura morții călători...
Ei, satul meu cu straturi de tăcere
e-atât de viu, încât nici n-are rost
să-i mai colind ogrăzile prin ere
în căutarea celui care-am fost
și nici să cred că n-o să mai rămână
la fel de tânăr fag al meu bătrân
cât apa-i vie freemătă-n fântână
iar serpii casei au culcusu-n fân...

Dumitru PRICOP

REPERE BIOGRAFICE ȘI LITERARE

DUMITRU PRICOP

Sumar biobibliografic

1943, mai, 21: S-a născut în Negrulești Vrancei, Dumitru, cel de al cincilea copil, din cei șase (Ion, Safta/Stanca, Stoica, Nicolae, Ioana) ai familiei Ion și Ioana Pricop, țărani răzeși.

Oameni harnici și gospodari, soții Pricop și-au îndreptat copiii cu fața către muncă și către lumina cărții; Stoica, Nicolae, Dumitru și Ioana, urmând la școli înalte, pe timpul când drumul de la Negrulești la Vidra, Poarta Vrancei, se făcea în cel mai bun caz cu căruța, cu sania sau în camioanele pline cu bușteni, altfel mergeai pe jos peste 25 de km.

Dumitru a moștenit meșteșugul cuvântului de la tatăl său, care avea „clopoțelul de argint”. Ion Pricop avea o ușurință extraordinară în comunicare și în alcătuirea versurilor. Era cronicarul în versuri, al satului. Orice întâmplare comică sau tragică, orice obicei local prindea viața prin versurile, strigăturile, glumele și ironiile lui Ion Pricop („Asta-i capra lui Stalin/ Învățată la tain” sau „Uite Cucu fără pușcă/ Tot îi rău, dar nu mai mușcă”). Multe din aceste

versuri circulă și astăzi prin orațiile de nuntă, prin bocetele sătencelor sau prin alte obiceiuri. 1950-1954: Urmează cursurile școlii primare din satul natal;

1955-1957: Urmează cursurile gimnaziale la Școala Bârsești, unde cunoaște și viața de internat;

1958-1961: Frecventează cursurile Liceului din Vidra, supranumit pe atunci, și „Universitatea Vrancei”, deoarece în acel timp, în Vrancea arhaică la toate școlile, predau, în majoritate, suplinitori necalificați - absolvenți ai acestui liceu. În timp, din această unitate școlară, care în prezent, poartă numele savantului Simion Mehedinți, el însuși elev al Școlii din Vidra, a dat mari personalități cu care astăzi se mândrește întreaga Vrance.

După absolvirea liceului de la Vidra, Dumitru Pricop și-a satisfăcut stagiul militar (1961-1963), pentru ca, un timp, să fie și el profesor suplinitor pe meleaguri vrâncene: Păulești, Negrilești, Jariștea, Pădureni-Jariștea, Liceul Odobești și Școala nr. 4 din Focșani.

1964-1970: A urmat Facultatea de Filologie a Universității din București, cursuri fără frecvență. A încheiat studiile universitare cu teza de licență „**Proza lui Mircea Eliade**”, prima pe această temă, din România, având ca

îndrumător pe profesorul Eugen Simion, viitorul președinte al Academiei Române.

1969: Redactor la Ziarul „Milcovul” din Focșani;

1970-1973: Director la Căminele Culturale din Bârsești și Balotești. Director la Casa de Cultură din Odobești;

1973-1976: Profesor la școlile: Pădureni-Jariștea, Școala nr. 4, Focșani;

1976-1979: Activist cultural la Comitetul Județean pentru Cultură și Artă, Vrancea. În această postură, Dumitru Pricop a colindat toate plaiurile Vrancei, a cunoscut creația populară vrânceană autentică, istoria zbuciumată a acestor ținuturi, i-a cunoscut și i-a încurajat pe creatorii adevărați de aici. Așa se explică și „Mioriticile” din opera sa, multe dintre ele tipărite, altele rămase în manuscris. **„Vrânceanul Dumitru Pricop este un neotradiționalist și un mioritic.”**(cf. I. Rotaru)

1979-2000: Profesor la Grupul Școlar de Electrotehnică, Focșani și la Grupul Școlar Agricol Focșani. În această perioadă, profesorul Dumitru Pricop a fost un adevărat ferment în viața culturală și pedagogică a școlilor unde a funcționat, îndrumând, prin cenaclurile literare din aceste licee, tinerele talente. Paralel cu activitatea didactică și profesională, Dumitru Pricop va desfășura o asiduă muncă în cuvântul

din el, împlânzind „strigoii realității”, transformând „piatra” în „aur”, „tina” în „chip”, „chipu-n rază de lumină”, „potcovind limba cu potcoave de aur”. Încordarea sa într-o împlânzire a cuvântului se va reflecta în colaborările la revistele: „Amfiteatru”, „Antares”, „Argeș”, „Ardealul literar și artistic”, „Astra”, „Ateneu”, „Axioma”, „Bucovina”, „Cadran”, „Convorbiri literare”, „Cronica”, „Familia”, „Flacăra”, „Luceafărul”, „Poesis”, „Porto-Franco”, „Ramuri”, „Revista V”, „România literară”, „Salonul literar”, „Steaua”, „Tomis” (debut 1964), „Transilvania”, „Tribuna României” (azi „Curierul românesc”) etc.

Semnificativ pentru ușurința cu care sunt „lecturate” uneori, creațiile trimise de „anonimi”, la unele reviste, ni se pare un răspuns pe care D. Pricop îl primește în iunie 1972 de la revista „Vatra”, cu doar 6 ani înaintea debutului cu volumul „**Patima mun-telui**”, un volum care ne dezvăluie un adevărat poet „**angajat existențial**”, cf. Al Piru: „... dincolo de cuvinte, am căutat să vă înțeleg condiția din care s-ar putea închea un univers poetic propriu. Dar, deocamdată ne-a plăcut doar **Aproape joc**, în celelalte existând prea multe ticuri ce nici măcar nu vă aparțin...”.

Cu toate acestea, poetul afirmă, în mai 2003, următoarele: „**Debutul absolut l-am făcut în**

revista "Tomis", 1964, dar, personal, mă consider apropiat de revista "Vatra" și de colegiul redacțional de odinioară, adică: Romulus Guga, Mihai Sin, Dumitru Mureșan și Dan Culcer".

Tocmai unul dintre cei enumerați i-a trimis cuvintele pe care le-am reprodus mai sus.

Paralel cu activitatea publicistică, Dumitru Pricop va colabora la volume colective. Într-un asemenea volum, Dumitru Pricop și-a făcut debutul editorial:

1975: "Caietul debutanților", antologie îngrijită de Gabriela Negreanu, Editura Albatros, București. Dumitru Pricop participă cu un grupaj de poezii, intitulat „**Lutul vestit**”, în care îi apar poeziile: "Răspund la numele de piatră", "Mioritică", "În care gol cădea-voi", "Citiți-mă înscris pe stalactite", "Adoles-cența", "Țara", "Scăldatu-m-am întru suspinul meu", pp. 120-126.

Poezia „debutantului” Dumitru Pricop a fost bine primită de critică, în special de Laurențiu Ulici, în revista "România literară".

1977: a) "Gândind ode patriei". Antologie. Ed. Albatros, București. Lector Gabriela Negreanu. D. Pricop a colaborat cu poeziile: "Pe drepte drumuri", "Stăpânii gliei românești", pp. 56-57;

b) "Laudă patriei", antologie cu versuri

premiat la Festivalul Național „Cântarea României” (1977), Cuvânt înainte de acad. Mihai Beniuc, președintele juriului național al concursului de poezie, redactor de carte Ion Meîtoiu.

Dumitru Pricop a obținut **locul I** cu poeziile: “Să cred”, “Rădăcinile eternității”, pp. 9-10. Aceste poezii au apărut în volumul „Patima muntelui”;

1978: a) “Catarge”, Ed. Eminescu, București, lector Nelu Oancea, D. Pricop a participat cu poezia: “Treaz sub cântec”, p. 71;

b) “Semnul că nu cunoaștem eclipsa”, antologie lirică a poezilor care lucrează în învățământ, lector Gheorghe Anca, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1978;

1983, aprilie: Devine **membru al Uniunii Scriitorilor** din România, Filiala București.

1984: “Cartea țării”, antologie lirică, Ed. Cartea Românească, lector Mircea Ciobanu, D. Pricop a participat cu poezia: “Ființă românească”, p.171; 1997:

“O mie și una de poezii românești”, antologie de Laurențiu Ulici, Ed. “Du style”, București 1997; antologie, prefață, bibliografie de Laurențiu Ulici. D. Pricop a participat cu poeziile: “Trinitate” și “Arca inutilă”, pp. 121-123, în vol. VIII;

2000: "Poesys", antologia Festivalului Internațional „Noaptea de Poezie de la Curtea de Argeș”, organizat de Fundația Culturală „Orient-Occident”, București, ediție îngrijită și tălmăciri de Dumitru M. Ion și Carolina Ilinca. Dumitru Pricop a participat cu poeziile: “Peștera”, “Violon d’Ingres”, “Arhierii”, “În cumpănă”, “În Grădina Ghetsimani”, “Valul”, pp. 103-106; 2001:

a). “Poezia pădurii”, antologie îngrijită de Radu Cârnci, Ed. “Orion”, ediția a II-a, revăzută și revizuită, București, 2001.

Dumitru Pricop a participat cu poeziile: “Arca inutilă” și “Ultima pădure”, pp. 39-43, vol. IV;

b). “Poesys” (2). “De dragoste”, antologia Festivalului Internațional „Noaptea de Poezie de la Curtea de Argeș”, organizat de Fundația și Organizația Culturală „Orient-Occident”, Colecția „Poetry High-Life”, București, ediție îngrijită și tălmăciri de Dumitru M. Ion și Carolina Ilinca.

Dumitru Pricop a fost solicitat de multe ori de către diriguitorii învățământului vrâncean să scrie versuri pentru concursurile cultural-artistice școlare, organizate la nivel județean și național. Cu toate că scenariile sale au fost laureate la fazele naționale, D. Pricop nu a închinat niciodată ode „marelui cârmaci”, numele acestuia nefiind în niciun vers din aceste

scenarii. Poezia sa ocazionată de aceste concursuri aduce pe scenă și în conștiința contemporanilor, tradiția, dragostea de patrie, simbolurile fără de vârstă ale poetului-cetățean: **„Același sat de stele botezat/ albindu-l neaua, sărutându-l ploaia/ sau încălzindu-l soarelempărat/ cu razele-n ferestre la Vrâncioaia.// Același munte, ori același pom/ născut la data..., ori căzut la data/ care-i acum fântână sau e pom/ ce seamănă atât de mult cu tata/”**.

Deși a fost solicitat de multe ori să scrie în volumele dedicate ocazional, „celui mai iubit fiu...”, Dumitru Pricop mărturisea următoarele: **„...am refuzat să iscălesc în volumele omagiale”**.

Odată intrată pe drumul cuvântului scris, poezia lui Dumitru Pricop atrage atenția criticii literare, a cititorilor, începe să fie cunoscută și prețuită, aducându-i primele premii literare.

1973: **Premiul „Alexandru Vlahuță”**, acordat la ediția a III-a Salonului Literar Dragosloveni. Președinte al juriului a fost acad. Constantin Ciopraga. Ajuns la ediția a XXXVIII-a (2007), Salonul Literar Dragosloveni este cea mai longevivă manifestare literară din această parte a țării. Pornit dintr-un impuls patriotic local - Al. Vlahuță a avut o proprietate în Satul Dragosloveni, Comuna Dumbrăveni din Județul Vrancea - Salonul a capacitat toate energiile

locale, constituind un bun prilej pentru ca pe aceste meleaguri să vină, în fiecare an, oameni de primă dimensiune din cultura și din literatura română.

Aici au fost descoperite multe talente literare, atât din Vrancea, cât și din alte zone ale țării. Unii dintre ei au confirmat ulterior valoarea literară: Dumitru Pricop, Constantin Ghiniță, Valeriu Anghel, Marin Moscu, Ion Dumitru Denciu, Corneliu Fotea etc.; alții mai puțin dispărând aproape complet „de pe ecrane”.

Dumitru Pricop a fost ani de zile motorul acestei manifestări, dându-i, prin numele său, prestanță și credibilitate. Aici au participat mari personalități ale culturii române, practic toată spuma scriitorimii române între care amintim: Ion Alexandru, Sergiu Adam, Alexandru Andrițoiu, Ana Blandiana, Ion Băeșu, Virgil Carianopol, Constanța Buzea, Radu Cârnelci, Mircea Ciobanu, Constantin Chiriță, Constantin Ciopraga, Ștefan Augustin Doinaș, Mircea Dinescu, Laurențiu Fulga, Ovidiu Genaru, Petre Ghelmez, Ion Horea, Mircea Radu Iacoban, Gheorghe Istrate, Dan Laurențiu, Ion Lăncrănjan, Florin Muscalu, Fănuș Neagu, Ion Panait, Alexandru Piru, Gheorghe Pituț, D.R. Popescu, Valeriu Râpeanu, Ioanid Romanescu, Ion Rotaru, Zaharia Stancu, Marin Sorescu, Nichita Stănescu, Niculae Stoian, Corneliu

Strurzu, Lurențiu Ulici, Mihai Ursachi, Romulus Vulpescu, Horia Zilieru etc., etc. Din parcurgerea acestei liste, cu singuranță incompletă, putem afirma că prin Focșani a trecut în această perioadă spuma scriitorimii române. Mulți dintre participanții la întâlnirile **Salonului** au fost, în primul rând, „musafirii” și prietenii lui Dumitru Pricop și acest lucru s-a întâmplat datorită valorii poeziei sale care începuse să-și facă loc în peisajul literar contemporan.

Așa cum, la începutul secolului trecut, în localitatea Păunești, Putna (azi Vrancea), casa lui Ioan Ciocârlan devenise loc de întâlnire și de zăbavă a unor cunoscuți scriitori români ca: Ioan Adam, Dimitrie Anghel, Ilarie Chendi, George Coșbuc, I. Gorun, Șt. O. Iosif, M. Sadoveanu, I. Scurtu, la fel Focșaniul a devenit, în acești ani, loc de întâlnire a scriitorimii române, întâlniri la care Dumitru Pricop a avut contribuții deosebit de importante.

Credem că “Salonul Literar Dragosloveni” merită, cu prisosință, o cercetare amănunțită și amplă, o monografie completă, o lucrare de doctorat care să-i dea la iveală înfăptuirile, care să fixeze cu acribie, rigoare și profesionalism, prin litera scrisă, atmosfera cul-turală din acele întâlniri ale căror începuturi se apropie de semicentenar.

1977: **Premiul I la Concursul de Poezie** la Festivalului Național „Cântarea României”, Mihai Beniuc, președintele juriului;

1984: **Premiul Uniunii Scriitorilor din Republica Socialistă Română**, pentru lucrarea „Locuitor în Oedip”;

2002: **Marele Premiu al Festivalului Sonetului Românesc**, ediția a III-a; 2003: **Premiul „Opera Omnia”**, oferit de Uniunea Scriitorilor din România, Filiala Bacău.

Opera antumă, tipărită:

1978: **“Patima muntelui”**, Editura Eminescu, București, lector Daniela Crăsnaru, coperta Michela Istrate. Referitor la acest prim volum,

tipărit la Întreprinderea Tipografică Galați, îmi amintesc faptul că Dumitru Pricop a dorit să merg și eu cu el pentru a-și ridica de la tipografie primele 10 exemplare de „semnal”. Era în culmea fericirii; pentru el, primul volum tipărit însemna intrarea fiului de mocani din Țara Vrancei, în eternitate, însemna recunoașterea, de drept, a trudei sale asupra cuvântului. După ce am ieșit de la tipografie, am mers pe faleză. D. Pricop a declamat cu glasul lui înaripat, câteva versuri, vrând, parcă, să-și ia Dunărea ca martor al bucuriei sale, apoi mi-a dăruit primul exemplar. Pe coperta interioară, eu am scris cu o culoare roșie „ex. 1”, iar „autorul” mi-a dat un emoționant autograf: *„Celui mai iubit dintre oameni, vărul, prietenul, fratele, distinsul, omul... Costică Neagu, acest prim volum pe care au căzut lacrimile autorului, curate ca drumul spre Roșchila copilăriei noastre, până-n milenii de moși și strămoși unindu-ne... Sărutul lui D. Pricop, 30 august 1978, Galați, Focșani, între prima carte și a doua... sărutări pe suflet!”*.

De-a lungul timpului, Dumitru Pricop mi-a dăruit, cu dedicație, fiecare volum al său, volume pe care le păstrez ca pe adevărate talismane, volume din care citesc deseori, nu înainte de a-mi rememora semnătura sa, scrisul său aplecat spre stânga, un scris pe care-l recunoști dintr-o

mie. Dovadă e și faptul că, în zilele din urmă, când pregăteam acest volum, aveam pe biroul meu un carnețel dat de soția sa pentru selecția unor poezii inedite. A venit la mine un prieten comun și, zărind carnețelul, a exclamat surprins: „*Acesta-i scrisul lui Mitică Pricop!*” I-am confirmat cu bucurie cele spuse.

Cei care l-au cunoscut pot depune mărturie asupra faptului că D. Pricop avea un talent extraordinar în a scrie autografe, în a face asemenea daruri, în a-i ridica pe oameni în slavă. Era în autografele sale un semn al generozității și al bucuriei de a dărui, o risipă de metafore, o căutare permanentă a sufletului de alături cu care dorea să se însoțească, să-i fie părtaș la bucuria și lucrarea sa.

Pentru fiecare găsea cuvânt bun. Sper ca cineva să caute și să dea la iveală măcar o parte din autografele sale descifrând în ele sufletul cald al poetului și al omului, Dumitru Pricop, după cum ar trebui ca cineva să facă o analiză a „Mioriticelor” sale, descoperind și relevând, astfel, unul din filioanele de aur ale poeziei pricipiene;

1981: **“Lumile din strigăt”**, Editura Eminescu, București, lector - Daniela Crăsnaru;
1983: Locuitor în Oedip, Editura Albatros, București, lector - Gabriela Negreanu, **Premiul Uniunii Scriitorilor din România;**

1985: **“Lacrima arlechinului”**, Editura “Cartea Românească”, București, lector - Mircea Ciobanu, coperta - C. Maftciu;

1987: **“Stelele din adâncuri”**, Editura “Junimea”, Iași, lector – Doina Florea-Ciornei, coperta - Florin Preduchin;

1990: **“Inițiere în obsesii”**, ediția I, Editura Porto-Franco, G

1997: **“Dumitru al peșterii – Dimitri de la caverne”**, antologie bilingvă română franceză, Editura Geneze, Galați, lector - Sterian Vicol, coperta colecției/couverture collection - R. D. Mihăescu, coperta și ilustrațiile/couverture et illustrations - Alexandru Cucereanu;

2001: **“Paharul însângerat”**, Editura Geneze, Galați, lector - R. D. Mihăescu, coperta - R. D. Mihăescu, grafica de pe copertă, tablou de Salvador Dali, grafică de Al. Cucereanu;

2002: **“Inițiere în obsesii”**, ediția a II-a, Editura Premier, Ploiești, redactor de carte - Marian Ruscu, coperta - Sergiu Filipoiu, grafica de pe copertă de Florin Pucă;

2003: **“În căutarea muntelui albastru”**, Editura Terra, Focșani, redactor de carte - Nicolae-Dorel Trifu, coperta - Violeta Chițu;

2003: **“Muntele patimii”** - Antologie, ediție îngrijită și prefațată de Nicolae-Dorel Trifu, Editura Premier, Ploiești;

2005: “**Scrisori din temnița libertății**”, Editura Rafet, Râmnicu Sărat, copertă și ilustrații: Florin Pucă, foto: Emanuel Tânjală.

Opera **postumă,**
tipărită:

2007: “**Nemona, la jumătatea drumului spre iad**”, Editura Rafet, Râmnicu Sărat, lector - Marin Ifrim, coperta - Constantin Marafet;

2007: “**Memoria neuitării**”, Editura Rafet, Râmnicu Sărat, redactor: Dan-Alexandru Taban, consilier editorial: Paraschiv Puiu Usturoi, foto: Dan-Alexandru Taban.

*

Evenimentele din decembrie 1989 l-au găsit pe Dumitru Pricop „la datorie”. Cunoscut pentru opiniile sale antitotalitariste, Dumitru Pricop a făcut parte din primul FSN al Județului Vrancea, fiind preferat de colegii din învățământ, împreună cu profesorii Vasile Chiper și Gheoghe Zaharia.

Dumitru Pricop a fost vicepreședinte al FSN Vrancea, calitate în care a mers prin județ, în acel timp de prăbușire a puterii și derută, înființând organe comunale FSN, organe de preluare a puterii, asigurând, astfel, transferul

de putere, evitând pe cât posibil, „vânătoarea de vrăjitoare”.

Atitudinea sa tranșantă față de oportuniști l-au făcut „antipatic” noilor vânători de putere, noilor viitori stăpâni. Pe de altă parte, bonomia și libertinajul său au dat prilej ariviștilor să creadă în jurul lui o stare de neangajare, de „neseriozitate”, de boemie, cu toate că Dumitru Pricop își luase noua activitate în serios.

Îmi mărturisea, cu mare tristețe, faptul că unul dintre „foști”, destul de apropiat de poet, ajuns în biroul său, refuza să se așeze pe scaun sau să i se adreseze, ca înainte, cu „tu” sau pe numele mic, așa cum o făcea anterior.

„Boier” și dezinteresat de aranjamentele de tot felul, văzând cine și în ce direcție politică merge, Dumitru Pricop, în mod „ostentativ”, s-a înscris în Partidul Automobiliștilor, cu toate că nu avea o atracție specială pentru conducerea automobilului sau pentru că nu dădea nicio șansă acestui partid. **„Eu am vocația eșecului, țin cu cel fără șanse, țin cu cel slab”**. Culmea e alt fapt. Dumitru Pricop nu era indiferent la imaginea sa în ochii colegilor, nu-i era indiferent modul în care era perceput de către elevii săi. Orele sale erau adevărate slujbe și predici rostite la altarul literaturii și al poeziei. Sub masca unui om direct tranșant și nonconformist se ascundea un om de o mare timiditate și

modestie. Nu recita aproape niciodată din versurile sale, deși avea un repertoriu vast, iar talentul său de recitator avea darul să emoționeze asis-tența. Să ne amintim că recita „**Doina**” lui Eminescu atunci când alții o citeau pe furiș. Atunci când a candidat la un post de director în liceul unde era profesor, sau când a candidat la funcția de inspector școlar, chiar era motivat în sinea sa pentru aceste locuri de muncă. Era atașat față de profesie, își pregătea cu seriozitate lecțiile. Știu foarte bine cât lucra la planificarea și proiectarea didactică, deși nu lăsa să se vadă acest lucru. Eu am fost alături de el și știu cu câtă minuțiozitate își pregătea lecțiile obișnuite, dar și lecțiile deschise, prezentate la cercurile pedagogice. Există și astăzi în arhiva familiei planificări, planuri de lecții, schițe de discuții la cenaclurile literare ale elevilor săi, cenacluri pe care le-a înființat și le-a condus, de-a lungul timpului. Artistul din el nu s-a putut adapta nici cu direcția în care s-a îndreptat cultura și presa vrânceană, motiv pentru care, încet-încet, s-a izolat chiar și de prietenii din Vrancea, căutându-și amici pe alte meleaguri: Galați, Bacău, Buzău. Conacul lui Costache Conachi de la Țigănești-Tecuci, a devenit locul ulti-melor sale creații, locul unde a găsit prieteni apropiați, locul unde își găsea liniștea pe care nu o mai întâlnea în Vrancea sa

natală. Pensionarea, la cerere, a fost tot o soluție „protestatară”, iar solicitarea de a i se da ore pentru suplinire a fost făcută, datorită dorului de școală și de elevi. Eu însumi l-am întrebat, de multe ori, să-mi spună de ce mai cere ore dacă s-a pensionat înainte de termen, iar el mi-a răspuns: **„Ce să fac dacă mi-e dor de elevi și de școală. Nu pot trăi fără ei!”** „Prietenii” săi l-au părăsit sau el s-a autoizolat!? Dumnezeu mai știe! De fiecare dată când îl sunam la telefon și-l întrebam ce face, îmi răspundea cu mare tristețe: „Stau în casă!” De fiecare dată, când era invitat la acțiuni culturale, pentru că dădea bine prezența lui, erau organizate întâlniri „bahice”, cu toate că toți știa de boala sa, dar și de slăbiciunea pentru alcool. Mulți dintre ei îi duceau băutura acasă, în fapt, îi grăbeau plecarea în lumea umbrelor.

2007, 29 iulie: Plecarea lui Dumitru Pricop dintre noi, la o vârstă prematură, când mai avea multe de spus întru limba română, întru poezie: **„A scrie despre apusul unui poet în toată puterea cuvântului, e ca și cum ai vorbi despre moartea unui munte. Dumitru Pricop era un hatman negrileştean, un prinț de voievod îmbrăcat în zale de înger și solzi de păstrăvi aurii. Tăcerea lui de acum ne intimidează-, tăcere puternică, pe care acest stră-strănepot al Vrâncioaiei a distilat-o într-o**

Poezie vinovată de nemoarte. Cine ar fi crezut: Mitică Pricop, născut din patima muntelui - strivit de muntele patimii (Fănuș Neagu).

În acea zi de cuptor, cu niște călduri infernale, Vrancea, limba română au pierdut, pentru totdeauna, pe unul dintre cei mai înzestrați cu har fii ai săi. Numele său va dăinui în veac...

Costică NEAGU

REPERE BIOGRAFICE FIXATE DE DUMITRU PRICOP

CHESTIONAR

1. NUME : PRICOP
2. PRENUME : DUMITRU
3. PSEUDONIM : -
4. DATA NAȘTERII - 21 MAI 1943
5. LOCUL NAȘTERII - COMUNA NEGRILEȘTI - JUDEȚUL VRANCEA
6. PĂRINȚII - TATA - ION ; TĂRAN ; DECEDAT
MAMA - IOANA - TĂRANĂ ; DECEDATĂ
7. STUDII : GIMNAZIALE (BĂRSEȘTI, VRANCEA) / LICEALE (VIDRA, VRANCEA)
UNIVERSITARE - UNIVERSITATEA BUCUREȘTI, FACULTATEA
DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ : ANII : 1 - 1965 - 1967;
2 : 1968 - 1969 ; 3 - 1969 - 1970. LICENȚA : PROZA
LUI MIRCEA ELIADE. PRIMA - PE ACEASTĂ TEMĂ.
ȘI ÎN ROMÂNIA. COORDONATOR - EUGEN DIMCON.
8. ÎNVIETĂRI - PROFESOR SUPLINĂTOR - (1 septembrie - 1 octombrie 1967)
STAGIUL MILITAR - 1961 - 1963. U.M. 01825. CRAIOVA
Profesor suplimentar între anii 1964 - 1968 la
școlile generale din comunele BĂRSEȘTI, JĂRĂȘTEA,
PĂȘURCI, LICEUL OSOBEȘTI, ȘCOALA GENERALĂ ȘI
ȘCOLA ȘEFANI. Toate din județul VRANCEA.
DIRECTOR LA CĂMINELOR CULTURALE BĂRSEȘTI, BĂLEȘTI,
ȘI CASA DE CULTURĂ OSOBEȘTI - 1972.
RECTOR LA ȘIȘUL "MILCOVUL" - 1989
ACTIVIST CULTURAL LA COMITETUL PENTRU CULTURĂ
ȘI ARTĂ - VRANCEA - 1986 - 1993
PROFESOR LA LICEUL H-1 ȘI H-5 din JĂRĂȘTEA -
VRANCEA. 1978 - 2000.
PENSIONAT - DECEMBRIE 2000. PENSIA : 2.700.000.

9. BRES DE STUDII - —

10. DICTORAT - —

11. DATA STABILIRII ÎN TARA DE ADOPTIE - —

12. DATA PRIMIRII ÎN UNIUNEA SCRITORILOR - APRILIE - 1985

13. COLABORAREA LA REVISTELE: ATEHEU, AZTEA, ARGO, CONVERBIRI LITERARE, CRONICA, CUBAN, FAMILIA, LUCIFERUL, ROMANIA LITERARA, TRANSILVANIA, DREVA, TRIBUNA ROMÂNIEI [actualmente CURIERUL ROMÂNESC] BUCOVINA, POEZIS, PROVINȚIA CORVINIA, ARDEALUL LITERAR SI ARTISTIC, PORTOFRANCO, ANTIARTE, AMATEURUL, TOMO - [DEBUT - 1964] VATEA, FLACARĂ, INVESTIȚII RĂZBURI, AXIOMA, RENATA V I SALONUL LITERAR ETC.

14. COLABORĂRI LA VOLUME COLECTIVE:

1. LAUDA PĂTRII - (Antologie cu ocazia aniversării la Festivalul Național «CÂNTAREA ROMÂNIEI» Consiliul Cultural și Educației Socialiste - București. 1977 - Cuvânt înainte - Acad. Mihai Beniuc, președintele juriului republican al concursului de poezie. Redactor de carte: Ion Măstoiu [Domitru Peicos - Luce: «Jugăruie loc:» cu poezie, 74 versuri. «PROVINȚIA ETERNITĂȚII» pe care le transmit în manuscris și republicate apoi în volumul - PATRIMA MUNTENII - Ed. Eminescu - 1978 pag. 9 și 10.

2. CÂNTIND OMB PĂTRII - ANTOLOGIE - EDITURA ALBATROS - 1977 - Lector - GABRIELA HEDREANU BUCUREȘTI - Pag. 56 și 57. Poezie - Pe după drumuri și «stăpînii gloriei românești»

3. CĂTĂRĂ - EDITURA EMINESCU - BUCUREȘTI - 1978 - Lector - MELU DANCEA - Pag. 21. Poezie «TREAR SUB CÂNTEC»

Introducere 11. pag. 2-

COLABORĂRI LA VOLUME COLECTIVE:

5. CARTEA TARU' - Editura CARTEA ROMÂNEASCĂ - BUCUREȘTI - 1984
Leitor: MIRCEA CIORDANU - Pag: 121 - Fântâna
TANĂȘIACĂ:

7. Poesys - Antologia FESTIVALULUI INTERNAȚIONAL - NOPTILE
DE POEZIE DE LA CURTEA DE ARBES' organizat
de FUNDATIA și ORGANIZATIA CULTURALĂ - ACADEMIA
INTERNATIONALĂ ORIENT- OCCIDENT - BUCUREȘTI -
2000 - Editie îngrijită și TALMĂCIRI de SUMERU
M. ION și CAROLINA ILICA - Pag 103 cu poezii:
"PEȘTERA"; "VIOLON D'INGRES" (104); "ARMIEREI",
"ÎN COMPANIA" (105); "ÎN GRĂDINA GHETSIMANI"
(105) și "VALUL" (106)

8. Poesys (2) - DE DRĂGOSTE - Antologia Festivalului internațional
la NOPTILE DE POEZIE DE LA CURTEA DE
ARBES' - EDITURA ACADEMIEI INTERNAȚIONALE
ORIENT- OCCIDENT > Colectia "POETRY HIGH
LIFE" - BUCUREȘTI - 2001 - Editie îngrijită și
tălmăcirii de SUMERU M. ION și CAROLINA ILICA

CÂTEVA REPERE EDITORIALE

- 3 -

1. - O DIE SI UNA DE POEZII ROMÂNESTI - ANTOLOGIE DE LAURENTIU UICI - Editura „du style” - Bucuresti - 1997
(antologie, prefata, bibliografie de LAURENTIU UICI -
Vol. VIII - pag. 121 si 125 - Poezie - TRINITATE si u ARCA
INUTILA:

6. - „POEZIA PADURII” - ANTOLOGIE - Editura „ORION” -
BUCURESTI - 2001 - Editia a II-a „lunguta” si „scurta”
Antologie inedita de RAZU CARNECI - Vol. 10 - pag.
39-43. Poezie „ARCA INUTILA” si u ULTIMA PADURE
MENTIUNE: DESI AM FOST SOLICITAT AM REZOLAT SA
ISCĂLESC ÎN VOLUMELE OMAGIALE!

15. - INITIATIVS CULTURALE - REDACTOR LA REVISTELE
„AMPHITRION”, „ANTARES”, „REMITIV”, „SAECULUM”
u SALONUL LITERAR.

16. - CONDAMNĂRI POLITICE - NU! DE NICIUN TEL!

17. - DEBUTUL ABSOLUT - Revista Tomis - 1964. Dar, personal,
mă consider apropiat de revista „VATRA” și de colegial
redactional de „ADIVIZOR”, editia: ROMULOS GUDA, MIHAI
DIN, DOMITIU MUREȘAN și DAN CILICER.

18. - PRIMELE AUTOREN DRAMATICE!

19. - DEBUTUL EDITORIAL - „CAIETUL DEBUTANTILOR” - Editura
„ALBATROS” - 1975. BUCURESTI - Antologie inedita de
GABRIELA NEGREANU. Grupajul alcătuit din POEZIELE:
- RĂSPUNS LA NUMELE DE PIATA - pag. 120; „MIRIFICA” - pag. 121;
- ÎN CARE COL CĂPEȚ-VOI CUPRIMS, SE BUCUREA... - pag. 122;
- CITIRI MA ÎNSERCI PE TIALACTICE - pag. 123; - ADOLESCENȚĂ -
pag. 124; TARA - pag. 125 și u SCHIȚATI-M-AM ÎNTRU
SUBTITUL MEU - pag. 126 au fost grupate sub titlul
„LUPUL VESTIT” - înca primit de critica „Cultura” și - în special
de LAURENTIU UICI în u ROMÂNIA MICEAȘĂ.

20. OPERA PUBLICĂ:

1. "PATIMA MUNTelui" - Editura EMINESCU - 1978 - BUCUREȘTI
LECTOR DANIELA CRĂNHARU
2. "LUMILE DIN STRIGAT" - Editura EMINESCU - 1981
LECTOR DANIELA CRĂNHARU
3. "LOCUIȚOR ÎN OEDIP" - Editura ALBATROS - BUCUREȘTI - 1988
LECTOR - GABRIELA NEGREANU;
[Premiul Unirii scriitorilor din România]
4. "LACRIMA ARLECHINULUI" - Editura CARTEA ROMÂNESCĂ
BUCUREȘTI - 1985.
LECTOR - MIRCEA CIORABU
5. "STELELE DIN ADÂNCURI" - Editura JUNIEA - IASI - 1991
LECTOR - DOINA FLOREA CIORNEI
6. "INIȚIERE ÎN OBSEȘI" - Editura PORTO-FRANCO - GALATI - 1990
LECTOR Ion Chiric
7. "DUMITRU AL PEȘTERII" - [DIMITRIE DE LA CAVERNE]
ANTOLOGIE BILINGVĂ [ROMÂNĂ-FRANCEZĂ]
Editura GENEZE - GALATI - 1997
LECTOR - ~~SORIN RABU MIHAESCU~~
STERIAN VIGOL
8. "PARABOL ÎNSĂNGERAT" - Editura GENEZE - GALATI - 2001
LECTOR SORIN RABU MIHAESCU
Premiul Vasile VOICULESCU acordat
de Fundația VOICULESCU și Biblioteca
Judetana BOTOȘANI

- 9 - "INIȚIERE ÎN CĂȘCĂ" - (Reeditare a volumului cu același nume publicat de editura "Pezo - Treves" în anul 1990 - Editura "PREMIER" - PLOIEȘTI - 2002
Redactor de carte MARIAM RUSCU - Tehnică de editură CRISTINA FLOREA.
- 10 - "MUNTELE PATIMII" - Editura PREMIER - PLOIEȘTI, 2003.
REDACTOR DE CARTE - MARIAM RUSCU
- 11 - "MUNTELE PATIMII" - ANTOLOGIE DIN PALMELILE
publicate cu prilejul împlinirii vârstei de 60 de ani.
Editura PREMIER - PLOIEȘTI - 2003. Redactor de
carte NICOLAE SOBOL TRIFU.
- 21 - TRADUCEREA SINEI OPERA ORIGINALĂ ÎN ALTE LIMBI - Tradus
în română, în limbile: albogreacă, rână, italiană, ucraineană,
rusă, franceză italiană: dar, die păcate, cartile un
ui - u apărut. stiu, însă, numele traducerilor: în
limba hindu - GEORGE ANCA; în limba franceză - BERTHELE
FRONIA, în limba italiană - IOAN DUMITRU DENCIU; în
limba ucraineană - VITALIU CLOBII; în limba albogreacă:
KOPY KYCYKO; în limba rusă - SERGHI GLAVNIK, în
limba spaniolă - ANXO JERNÁNDEZ OCAMPO, în limba
rână - NICOLA TINTAR - POPOSKI și VUKMAN DRAJEVICI.
- 22 - TRADUCEREA SINEI LITERATURA UNIVERSALĂ ÎN ALTE LIMBI -
- 23 - ESTII CRITICE —
- 24 - SCENARII DE FILM —
- 25 - REȘERȚE CRITICE SELECTIVE:
ÎN REVISTE: "LUMINA VECHI", "PRIMA VERBA" - Totu în
ANTOLOGIE: "ROMANIA LITERARĂ" - H. S. din 09.04 - 1976

LAURENŢIU ULICI - „MULŢOUCII” - ROMÂNIA LITERARĂ din 13-03-1976 ;
DIN ALEXANDRU CONDESCU - JUNIEU PRICOP - PATIMA MONTELI -
„LUCĂŢĂREUL” - Nr. 222 din 26. 02. 1979 ; CONSTANTA BOREA -
AMFITEATRUL - Nr. 10 (154) din octombrie 1978 ; MIHAI SÎNU
„GHEORGHIU” - CONVORSIRI LITERARE - Nr. 11 (104) din noiembrie 1978
- FIANŢĂ MILCOVIC - FLORIN MOSCALU - Nr. 111 din 30. 09. 1978,
DUMITRU RADU POPA - „TEIBUNA ROMÂNIEI” 4-193 1981 ; ALUMINUSU
PIRU - „LUCĂŢĂREUL” - Nr. 42 (260) din 26-10-1978 ; LAURENŢIU
ULICI - „Spiritul n. linia tradiţiei” - ROMÂNIA LITERARĂ Nr. 43
din 26-10-1978 ; NICOLAE STOIAN - „Patima monteli -
patima poeziei rebuie” - FLACĂRA - Nr. 50 (1927) din 14-XI-1978,
FLORIN DIMOITACHE - ATENEU - Nr. 41 (136) din decembrie 1978 ;
ALEX STĂNĂNESCU - „JALUZIA THERETULUI” - Nr. 9195 din
15-12-1978 ; VICTOR ATANASIU - „JALUZIA THERETULUI”
Nr. 10 263 din 27 august 1984 ; THEODORE PARAPIRU -
„VICELĂNESCU” - FLORINA EMANEA în
Jurnalul univesitar Nr. ? din 1997 - VLAD ZORIANU -
ATENEU - Anul IV - Nr. 48 (186) din noiembrie 1982 ; GHIORGHE
IMBATE - „TEIBUNA ROMÂNIEI” - NOIEMBRIE 1978 - VALERIU-F
MIHĂEŞCU - „LUCĂŢĂREUL” - Nr. 13 (1178) din 1-XII-1974 ;
Nr. 25/999 din 20 iunie 1971 ; Nr. 47 (1226) din 2-XI-1975 ;
Nr. 45 (1336) din 1 noiembrie 1977 ; ION BELBEANU - TĂCINI
BUCOVINESE - Anul IV - Nr. 10 (46) din octombrie 1975 ;
LIVIU PAPA DINA - „TEIBUNA ROMÂNIEI” - Nr. 267 din 01-05-1979
Florin Moscalu - „INFORMAŢIA ZILEI” - Nr. 338 (ANUL III) din
3 februarie 1977 ; VIOREL DIMESCU - „ACŢIUNEA” - Nr. 11 din
GALATI - Nr. 105 din 19 iunie 1972 .

CORNELIU TOTEA. JURNALUL DE URANCEA - H^o 17 - Anul 6 - An 1902-1911
 FLORIN MUSCALU - NECEL TĂRĂNI SÂMBĂRANDE II, REVISTA V - Anul
 VIII - H^o 1 - 96-98 din 1992; AURELIO GOCI - LUCEĂTĂRUL - Anul
 XXI - H^o 39 (13761) din 15-09-1988; GEO VASILE - RĂDĂCINII,
 POEZIA PEȘTERII - LUCEĂTĂRUL - H^o 4 (312) SERIE NOUĂ,
 MIRECURI - 4 FEBRUARIE 1998; EUGEN EVU - SUNITRU TRICOT
 SAU (T)ERORAREA PIEZIEI ÎN PROVINCIA CORVINĂ - Anul 6,
 H^o 20 din decembrie 2002; MIRON TEIU - ARHIVALUL
 LITERAR și ARTISTIC - Anul 6 - H^o 2 (2002); IOU NECOLA -
 "INTRE PEȘTERA LUI PLATON și CEA DE PE MÂNUȘ LEMULUI" în
 revista PORTO-FRANCO - Anul 2 - H^o 6-7-8 (65) - SERIE NOUĂ
 15 IULIE - 15 SEPTEMBRIE 2004; CONSTANȚA CIOPĂGA -
 "UN ZONIER" în "JURNALUL PEȘTERII" CONCURSURI LITERARE
 anul XXXVI - SERIE NOUĂ - H^o 1 (85) din IANUARIE 2005;
 VIOREL DIMESCU - "SUNT PEEA LATIN și PEEA LA ÎNTĂMPIERE"
 în "INTARES" - Anul V - octombrie, noiembrie, decembrie - 2002;
 "AXIOMA" - H^o 9 (30) din septembrie 2002 - NICOLAE
 SOBEL TEIU - "PREȚIA și PECTUL CANTECULUI ORIC"
 ION BELIEANU în "BUCOVINA LITERARĂ" - PRIMELE APOI
 și NOI APOI ZĂCĂLUL - Anul HT - din
 "INERT" - HT - H^o 1992 BRUXELLES
 II - în volum: ION BOYARU - "O ISTORIE A LITERATURII ROMÂNE"
 VOL. VI - pag. 191 - Editura MINERVA; LAURENȚIU ULICI -
 "LITERATURA ROMÂNĂ CONTEMPORANĂ" - Editura EMINESCO
 1995 - pag. 302-303; FLORIN MUSCALU în "DICȚIONARUL
 TERMINOLOGIC și PUBLICITĂȚILOR URÂNCENE" - Editura REVISTA V
 FOCȘANI - 1977 - pag. 132-135; VALERIU ANGHEL - ALEXANDRU
 BODIU - "VOCALIC și SEMIOLIC" pag. 241-252; LAURENȚIU
 ULICI - "PRIMA VERBĂ" - VOL. - pag. 1; AL. PIȘCU -
 "DEBUTURI" - MARIAN POPĂ - "ISTORIA
 LITERATURII ROMÂNE CONTEMPORANE" - EDITURA "LUCEĂTĂRUL"
 BUCUREȘTI - 2001 - Pag. 302

26. PREMII LITERARE : Premiul ALEXANDRU VLAVUTA acordat
la editia a III-a a Sărbătorii Literare Doogorului
(prezidiulul juriului - Constantin Ciopraga) 1973.
Premiul I al Festivalului Național „CÂNTĂCEȘ
ROMÂNIEI” : concursul pentru poezie. Prezidiulul
juriului acad. MIHAI DENICĂ - 1977
PREMIUL UNIUNII SCRITORILOR DIN ROMÂNIA
pentru volumul „LOCUIȚOR ÎN OEDIP” - 1983
Premiul Fundației VASILE VOICULESCU și
al Bibliotecii JUDEȚENE „VASILE VOICULESCU”
pentru volumul „PĂRĂRUL ÎNSĂNGERAT

27. APARTENENȚA LA ORGANIZAȚII PROFESIONALE : —

~~Alina~~

Mai 2003

Rădăcinile eternității

Nu știu uicând cât suflet lăsa cetății
dar 'vîta dînt-o arca' u altă arca
prin rădăcinile eternității
cu vîta noastră de a fi re-ucarcă

Întotdeauna omul e un munte
cum poate fi la fel de bine: frîna
strivind în dîntu' pe cei ce vin să-afraute
ceata în zori sau tunetele seara

È o-ucarcă mare surdă în aură
nici mîntu' u pacle unu' s' urere cumuli
ni-adîncea ies să cante pe ofara
bucăți, mai mari de țara' prin pîrînti

Nu știu uicând cât suflet lăsa cetății
dar 'vîta dînt-o arca' u altă arca
prin rădăcinile eternității
cu vîta noastră de a fi re-ucarcă

P.S. Poeziile u. au avut versi. în scrierile
A. B. C.

si cers

să cred atât încât să mi se pară
că vină e întreagă cu vatra din păruți
că ochiul mi-e deschis să-ucap'o țară
că mâinile mi-s curățate fierbinti;

Că n-am fost knosi, îndezgus, pe roată
de ueroni e ceată prină pînă în
că sângelui mi-ajunge să mă scoată
mugur de mai pe caverne vezi
Că fieri sparg în pînă îndoiată
ni strigă înăiute de-o fi' tref
că mult în stare ni mi plătesc gheșoala
sau muscătura cobilor de lup
să cred atât cât pozie și spre moarte
ia chipul florii albe care-o cresc
dăcându-neă pe letere-ur. o carte
ce mi-e ca pădântul românesc.

Amica

1978-„PATIMA MUNTELUI”, carte de debut apărută la Editura EMINESCU, București; Daniela Crăsnaru – lector, Michaela Istrate – coperta.

Volumul a fost bine primit de critica literară.

Versurile se remarcă prin consistență lirică. Satul este spațiul magic, universul mirific în care s-au întipărit anii copilăriei. Poeziile respiră acea nostalgie a celui deznăscut din edenul prunciei, pierdut pentru totdeauna. Dacă natura este eternă, omul este trecător. Satul s-a adâncit „*în straturi de tăcere/ atât de vii, încât nici n-are rost/ să-i mai colind ogrăzile prin ere/ în căutarea celui care-am fost*”. („Negrilești”)

Profilul poetului din „*lacrima căderii în toate*” este tulburător și prevestește un viitor liric demn de marii făuritori de versuri: „*Din deșerturi în deșerturi pelerin ciudat poetul/ deși hainele-i atârnă de sămânța lumi-ntregi/ singurul care nu știe cum încetul cu încetul/ trece dincolo de moarte prunci, femei, bărbați, moșnegi/ doar în nume-i este țara- iar în pași zădărnicia(...)*”.

Reține atenția prezența simbolului purității întruchipat de „Doamna albă” căreia

Poetul îi dăruie *lacrima căderii-n toate*: „**ce aproape e de mine lacrima căderii-n toate!/
deci întâmplă-se minunea frunzelor pe sânii
sfinți/ Doamnă Albă dintr-un cântec ce l-am
învățat sub roate/ să dau drumului întreaga
strălucire din părinți.**”

Motivul casei părintești este prezent în poezia „**fumul casei**” care se constituie într-un imn elogiind matca din care poetul a ieșit. Metaforele încarcă versurile de vibrații: „**Tu, matca mea, povestea mea aleasă,/ eu, robul Tău, mă-ngrop într-un cuvânt/ căci simt cum fumul urcă peste casă/ înaltul vers al clipei care sunt...**”.

Un alt motiv poetic este acela al spiritului de jertfă care aduce în prim plan simbolul jertfirii Mântuitorului. Versurile sugerează o conștiință poetică frământată de setea mântuirii: „**eu, păcătosul, am trăit înaltul/ târându-se prin rădăcini amare/ cerșindu-le-ndurarea, cerșindu-le/ măcar un bob din munții lor de sare/ eu, păcătosul, am urcat pe piscuri/ și am strigat că nimeni nu-i mai sus/ dar nu eram de-ajuns, s-aduc sub stele/măcar stafia unui alt Iisus**”(„mărturisire”).

Poezii urzite dintr-un freamăt lăuntric, pătimaș, anunță, chiar de la acest prim volum, un poet care nu poate fi trecut cu vederea. Una

dintre vocile autorizate, aceea a reputatului istoric și critic literar **Al. Piru**, apreciază volumul de debut al lui Dumitru Pricop pentru acuratețea prozodică a versurilor și pentru că autorul volumului „Patima muntelui” „aspiră” să fie **„un poet angajat existențial”**. Al. Piru afirmă că volumul „...merită o mențiune specială pentru acuratețea prozodică și deocamdată numai prin programul liric enunțat în poezia liminară...” Citează apoi o strofă din aceasta: *„Eu mă înalț un munte spre ochii tuturor/ o pasăre încheagă pământul cu vecia/ sub aripile-i albe cu Vrancea sînt dator /pământul plin de taine, mai vechi ca poezia.”*

Criticul descoperă în „Rădăcinile eternității” o strofă pe care o citează pentru semnificațiile conținute: *„Nu știi nicicînd cît suflet lași cetății/ dar viața dintr-o arcă în altă arcă/ prin rădăcinile eternității/ cu vina tuturor de-a fi se-ncarcă.”*

Pentru a ilustra năzuința poetului de a fi angajat existențial, Al. Piru citează versuri pline de cutezanță lirică: *„Sunt cel din urmă prinț cu o coroană/ de munți, de dealuri, râuri și stejari/ în loc de sfinți strămoșii-mi sunt icoană/ și eu mă-nchin sub aștrii lor cei rari...// Prințul întâi și mai apoi flăcăul/ din sat vrâncean găsit într-o baladă/ ce l-a sortit să poarte printre oameni/ cuvântul care printre oameni va să cadă”*.

Criticul literar **Laurențiu Ulici** popo-sește cu minuțiozitate pe paginile aceluiași volum de debut, descoperindu-i evidente calități. Precizând că Dumitru Pricop este un „poet distinct”, clarifică și aspectul aparte-nenței lui la tradiționalism:

„...trebuie să adaug și că reprezintă, față de starea lirică a poezilor tineri de azi, un moment retro. Tradiționalist în sensul curat, nepeiorativ al cuvântului, poetul reține din acest registru liric elementele de univers poetic, principalele note de atitudine și sensibilitate, discursivitatea în tipare riguroase și melodice, asamblate toate într-un chip personal, nu fără racord sensibil la modernitate, cel puțin în privința aspectului imagistic al unor poeme.”

Criticul a surprins extraordinar principalele caracteristici ale poeziilor din volum, timpul confirmând că aprecierile lui au fost exacte.

Dar Laurențiu Ulici nu se oprește aici și face și alte constatări pertinente. Este reliefat modul original în care poetul aduce un elogiu satului: **„...elogiul satului între percepția idilică a semănătoriștilor și imaginea blagiană a satului eternității, un elogiu într-o retorică discretă și cu acces spre profunzime**

pe calea sugestiei realmente poetice, chiar dacă discursul e monoton și romanțios...”

Este remarcată la tânărul poet vrâncean „dorința restituirii purificate prin cuvântul poetic și a participării prin cântec la existența mioritică, în viziunea și sub orizontul stilistic ale lui Labiș...”

Laurențiu Ulici face remarcă raportării limbajului poetic la tematica abordată în majoritatea poeziilor din cartea „Patima muntelui” afirmând: **„Toată această consecvență raportare la spațiul spiritual și afectiv al unor tradiții resimțite ca structurale și inalterabile avea însă nevoie de o justificare la nivelul limbajului poetic și nu doar la acela, incontestabil, al opțiunii existențiale. Poetul o găsește în adecvarea frazei fulgurante, a ritmului lent și a imagisticii agreste la tiparul emoțional.”**

În finalul demersului critic, autorul cronicii literare consideră că **„talentul evident pe care îl are”** Dumitru Pricop va evolua eliminând micile imperfecțiuni din lirica sa.

Cunoscuta poetă, Constanța Buzea receptează volumul „Patima muntelui” dintr-o altă perspectivă, opiniile sale pertinente fiind confirmate de cariera poetică ulterioară a lui Dumitru Pricop.

O primă afirmație, din care se desprinde
ideea că, înainte de a vorbi despre o carte, ar
trebui s-o recitești, adică s-o aprofundezi până
în fibra ei intimă. Iată ce afirmă poeta amintită:
**„Recitind cartea de debut a lui Dumitru
Pricop, am rămas cu o adâncă impresie de
lucru împlinit, bine simțit și bine
dăruit.”**

Aflăm un amănunt important despre
geneza cărții, anume acela că manuscrisul
volumului a circulat înainte încredințării lui
Editurii „Eminescu”: **„Dar există și cărți care-și
încep biografia publică mult înainte de a ieși
de sub teasc. *Patima muntelui* este una
dintre acestea, ea a circulat în manuscris și
este o carte a cărei apariție îi bucură pe
mulți dintre colegii de generație.”**

Constanța Buzea reușește să intuiască
excelent sensul demersului poetic pricopian:
**„Semnalez, lângă tristețea tutelară, perma-
nentul efort al omului de a o combate prin
mărturisire, prin demascare, prin încredere
în desăvârșirea lumii și prin cântec.”**

Cu finețe analitică, autoarea cronicii
reliefează semnificația muntelui din poezia lui
Dumitru Pricop: **„Ființa eternă a muntelui nu
este un simplu peisaj, ci este aici un prilej de
confruntare permanentă a omului cu sine
însuși, ca și cum veșnicia, abstractă, s-ar**

materializa monumental, din când în când, lăsându-și aripile ocrotitoare și grele asupra omului, pe cât de mărunț și fragil, pe atât de viclean și hotărât să reziste.”

În ciuda faptului că este un volum de debut, Constanța Buzea recunoaște valoarea poetului, face aprecieri pe care trecerea timpului le-a confirmat: **„Dumitru Pricop este în acest moment un poet format, scrie o poezie densă, de substanță, respectând munca numită poezie...”**

Distinsul poet Gheorghe Istrate apreciază primul volum al lui Dumitru Pricop ca pe un debut notabil: **„Unul dintre cele mai distincte debuturi poetice ale anului 1973 a fost, fără îndoială, cel al lui Dumitru Pricop.”** Radiografiind această primă carte, autorul cronicii sesizează că poetul **„cristalizează într-o formulă proprie motive populare îngemănate cu marile obsesii ale poeziei românești contemporane”**. Aprecieri originale, izvorâte din pătrunderea esențelor liricii poetului vrâncean pun în evidență strânsa legătură a lui Dumitru Pricop cu „matricea natală”: **„Într-adevăr, în lirica lui Dumitru Pricop preexistă pecetea unei fatalități locale, fără însemnul căreia nu se poate ieși-de neconfundat - în lungul drumurilor lumii. În sunetul poeziei lui răzbat izvoarele de-acasă,**

vocea profetică a originilor. Titlul primei cărți se vroia și un omagiu adus matricei natale, dar propunea și ideea unei purificări totale în aerul rarefiat al înălțimilor,-un cer spre care păcatele nu ar mai putea să fumege.”

În fine, Gheorghe Istrate își declară nemulțumirea față de o anumită „zgârcenie” a criticii literare în aprecierea cărții de debut a poetului vrâncean: „Critica a foiletonat cu zgârcenie această poezie atât de personală, care, în mod firesc, trebuia încununată cu unul din premiile de debut ale anului respectiv.”

1981-„LUMILE DIN STRI-GĂT” este a doua carte apărută tot la Editura „Eminescu”, București; Daniela Crăsnaru - lector de carte și Florin Pucă –realizator al copertei.

Cu acest volum, Dumitru Pricop continuă să ne încânte, dovedindu-se constant în originalitatea sa; este permanent dispus să întruchipeze poetic obsesiile-i lirice: satul, plaiul mioritic, încleștarea cu dezlănțuirea stihilor naturii, seismele existențiale.

Discursul liric ascunde o tensiune sub-tilă, monologul poetului crește în intensitate sugestivă. Confesiunea devine cuceritoare: **„știu că nu-s primul și nici cel din urmă/ arhanghel stins, ori păcătos sublim/ fac noaptea patul viermelui ce curmă/ în mine viața , fără să-l suprim// și scutur ploi de fluturi peste lume/ zăpezi de flori de pruni și de cais/ cât se usucă literele-n lume / și praful ni s-așterne peste vis”**. Există aici o fericită îmbinare între timbrul optimist al poetului boem, uns cu păcate „sublime” și timbrul risipitorului de frumos. Dar mai ales res-piră ideea conform căreia

pe cât de pre-cară este viața omului, pe atât de sublimă este lucrarea Poetului care-l locuiește.

Una dintre poeziile ademenitoare din acest volum este „Ancestrală”, unde cititorul poate descoperi un poet fără granițe, deplin conștient că acolo unde e scânteia divină a poeziei „rămân în urmă insule de cer”: **„vai, vâna mea de lut îngroașă sfinții/ dar ei nu-mi dau aripa ce le-o cer/ deși chiar unde mușc ades cu dinții/ rămân în urmă insule de cer”**.

Există și versuri în care este evidentă viziunea cosmică pricopiană cu trimiteri la mit: **„pe oameni, ceața stelelor obscure/ nu îndrăznea vârtejul planetar/ decât târziu - când lumile din strigăt/ prindeau conturul cântecului rar./ Atunci, pe mări, creșteau din spumă zâne/ iar pe pământ nășteau măslinii zei/ așa de vii în marea lor splendoare/ încât și azi mai semănăm cu ei”**(„În marea splendoare”)

Trebuie remarcată aici originalitatea cu care poetul aduce în atenție imagini cu rezonanțe legendare.

În poemul „Domnilor și doamnelor”, cu tentă voit ironică, monologul liric se derulează sub forma unei enumerații de adresări cuprinzând simboluri polarizate între viață și dramatismul trăirii ei. Cuvinte precum „strigăt”, „cruce”, „moarte” se încadrează în câmpul

semantic al stingerii; se observă o anumită gradăție a intensității semantice, fiindcă „strigăt” semnifică viața sub semnul zburciunii și al suferinței, iar „moarte” marchează sfârșitul. Altă enumerație cuprinde termenii „cântec”, „dor”, „vârstă”, „arcă” intrați în câmpul semantic al trăirii pătimase: **„Domnul strigăt, domnul prinț/ doamna cruce, doamna moarte/ (cât părinții prin părinți/ duc pământul mai departe...) / Domnul cântec, domnul dor/ doamna vârstă, doamna arcă/ (chiar de-n lacrimi uneori/ stingem pofta ce ne-ncearcă...).**

Poetul „bolnav de cer” revine obsesiv la motivul mioritic pentru a-și mărturisi chinurile aspirației către absolut. Tensiunea lirică se intensifică, grație spontaneității ineditelor metafore: **„asemeni cerbilor care se-mpung/ când joacă noaptea duhurile rele/ doream un colț de vis unde să ung/ cu lacrimile rănile fidele// bolnav de cer târam piciorul ciung/ țipa a moarte talpa în obiele/ doar sufletul se răscolea prelung/ în cât pământ pornisem pe sub stele//”** („mioritică-5”)

Asumarea riscului de a exista sub semnul statorniciei în suferință pe acest pământ este sugerată ca idee poetică în poezia „Arca inutilă”: **„Să-nceapă ploaia! E inutilă arca./ Eu voi rămâne singurul aici/ cu trupul gol sub**

nourul ce vine/ deopotrivă cântec, deopotrivă bici”.

Încleștarea cu viața, lupta continuă pentru împlinirea menirii de a crea sunt obligațiile majore ale poetului: **„eu n-am venit prin lebede oricum/ deci nici nu pot pleca la întâmplare/ ori le-am trăit pe toate pân-acum/ în viforoasa vieții încleștare?”** („Dator tăcerii?”)

Pline de subtilități sunt versurile poeziei „Socrate către atenieni” în care poetul dă glas discursului imaginar al lui Socrate. Tonalitatea lirică devine sobră prin patetismul sentențios. Se face un aspru rechizitoriu trădării: **„Eu pentru voi mă apăr, atenieni,/ aș vrea să port tot răul lumii-n spate/ cât voi umbriți cu ajungerile vorba-mi,/ cât ridicați noi ziduri la cetate/ Eu pentru voi mă apăr, atenieni,/ sunteți la vârsta erelor stelare/ când toți deodată vă numiți cetate/ și-i o cetate-n parte fiecare/ iar printre voi nu toți sunt cetățeni/ cât mă ucideți, puneți strajă vieții:/ eu pentru voi mă apăr, atenieni”**

*

„Luminile din strigăt”- a doua carte apărută în 1981- a fost primită cu interes de cronicari, unii dorind să afle dacă ea constituie un progres față de prima, alții vrând să știe dacă poetul vrâncean se menține la cotele valorice ale debutului editorial.

Valentin F. Mihăescu apreciază că volumul recomandă un poet „**În progres vizibil față de volumul de debut...**” și face o succintă comparație: „**Furat, în primul său volum de plăcerea rimei, poetul se îndepărtă, mai întâi imperceptibil, apoi, tot mai clar, de nucleul ideatic, diluându-și uneori substanța poetică în retorism fără acoperire. Acum în *Luminile din strigăt* astfel de scăderi sunt rare..., autorul reușind să-și cenzureze prea marele elan prozodic, în folosul disciplinării expresiei puse în slujba unui patetism fără stridențe...**”

Criticul observă consecvența poetului în abordarea unor teme de largă circulație: *părinții, țara, poezia*: „**Poetul compune versuri notabile pe teme consacrate (părinții, țara, poezia), dar poemul se înfioară original abia atunci când sentimentele sunt mai puțin nete, când fermitatea lasă locul unei stări ambigue, între liniște și regret...**”

Valentin F. Mihăescu remarcă, în poezia din această a doua carte, gustul autorului pentru „înscenare”:

„**Există în poezia lui Dumitru Pricop gustul pentru *înscenare* care ni-l amintește (surprinzător, căci poetul e vrâncean) pe histrionul Minulescu...**”

Sunt remarcate de cronicar două cicluri de poeme („Dincolo de lebede” și „Casa copilăriei”) „care surprind plăcut”: **„Poetul renunță aici în bună măsură la prozodia clasică, refuză terorismul imaginilor frumoase, poetice și-și cercetează sufletul cu sinceritate.”** Criticul conchide laudativ: **„Dumitru Pricop scrie acum cele mai valoroase poeme ale sale...”**

Florin Muscalu consideră că „Luminile din strigăt” **„stă sub semnul heraldicei mioritice”**. Referindu-se la unele poezii din volum, cronicarul face următoarea remarcă: **„O poezie în magma căreia oameni și sălbăticiuni, munți și eresuri, cer și semințe, instrumente populare și magiile măștilor, pana neagră a corbului și cea serafică a luminii se încheagă într-un stâncos, con-centric plan, așezat sub penumbra dramei existențiale din *Miorița*.”**

Dumitru Radu Popa afirmă că a doua carte a poetului vrâncean confirmă **„debutul său de excepție”**.

Cronicarul simte că Dumitru Pricop este **„mai limpede în semnificații, sacrificând adesea muzicalitatea, incantația versului în favoarea poetului se desprinde convingerea că destinul său individual și cel care îi transcede eul, înălțându-l la condiția de exponent al colectivității, se împletesc**

organic, el având nu numai datoria de a transmite oamenilor o solie impersonală, ci dreptul la un solilocviu exorcitant; însă ambele ipostaze se vor conjuga în refuzul programatic al tăcerii...

Despre profilul „artistului autentic” se vorbește din interiorul „mărturiilor” lirice pricipiene: „**Asemenea mărturii de disponibilitate expresivă denotă realitatea determinațiilor complementare ale artistului autentic, dimensionat între cerințele, adesea tentația, unui mesaj comunicabil, nevoia temperamentală a introspecției meditative, a-utodefinitorii...**”

Vlad Sorianu afirmă că poezia „cu gura pe țărână” este o „cuceritoare autodefiniție lirică”: „**Dar una dintre cele mai limpezi și mai cuceritoare autodefiniții lirice, pe care am citit-o în ultima vreme, mi se pare a fi *cu gura pe țărână*, în care poetul face declarații categorice, fără a deveni declarativ, rostește un discurs pătimăș către sine, dar fără a aluneca în discursiv și este elocvent fără retorism; *ideile* sunt lesne identificabile și ele ar fi ale transcendenței lirice față de cotidian și, aparent, ale libertății de conștiință artistică, drept condiție a integrării în determinismul civic, ale individualizării actului creator**

concomitent cu diseminarea lui voluntară în cosmic...”

Cronicarul admiră „francheța” categorică din poemul „prețul imposibil”: „**francheța se dovedește la fel de categorică, atunci când autorul refuză depersonalizarea, automistificarea, snobismul, supunerea la mode, care îi sunt străine...”**

Poezia „scrisoare mie” poate fi considerată „un veritabil manifest liric”: „**A-celași spirit sentențios, refractar la false sau mimetice mutații de personalitate și crez artistic patronează și alte piese memorabile, cum ar fi *scrisoare mie*, care constituie un veritabil crez liric...”** În finalul cronicii, autorul citează poemul „nourii de suflet”, afirmând că este „**cizelat cu minuție de orfevrier, gândit cu gravitate de istoric și simțit cu inimă de îndrăgostit discret, așa cum sunt în genere cei care suferă pentru cauze mari...”**

Gheorghe Istrate spune despre al doilea volum al lui Dumitru Pricop: „**De data aceasta, poezia își adâncește și mai mult motivațiile, se *conceptualizează*, se universalizează în sensul unei curajoase tentative de a cuprinde ideile în starea lor cea mai pură. Așa se explică și dese referiri *culturale*, apelurile la simbolurile antice ori**

evocările unor emblematice personaje literare.”

În privința veșmântului poetic, se fac următoarele referiri: „Aparent sonoră, fluidă și muzicală, căpătând uneori inconfundabile accente de melopee mioritică, lirica lui Pricop ascunde subtilitatea unui meșteșug bine strunit, apt să demonstreze deopotrivă ușurința unei prozodii eliptice și accidentale, de mare efect, cu iluminăția unei cadențe clasice, desăvârșite, de o subtilă solemnitate.”

1983- „**LOCUIITOR ÎN OEDIP**” este a treia carte a poetului; apare la Editura „Albatros”- București; lector - Gabriela Negreanu, coperta- realizată de Florin Pucă

Volumul marchează un triumf al liricii pricipiene, căci se bucură de aprecierea entuziastă a criticii literare. Recunoașterea valorii incontestabile a poeziilor lui Dumitru Pricop este confirmată prin acordarea PREMIULUI UNIUNII SCRITORILOR pentru anul 1983.

Piesele poetice din această carte, axate pe motivul oedipian, se disting prin accentuarea tensiunii lirice, prin gravitatea discurs-

sului poetic și prin revolta împotriva unui destin crud. Există și obsesia poetică a faptului că în aceeași ființă coexistă condiția de „rob” și aceea de „prinț”.

În poezia „Umbra prințului”, poetul filozofează cu amărăciune asupra ideii false conform căreia „lumina/ din alte stele marea și-o revarsă” spălându-ne de păcate și erori; e o farsă, pentru că în fiecare există „o stea ascunsă” care poate purifica prin lumina ei: ***„Vai, robi și prinți, voi prinți și robi, ce farsă/ să credem cu durere că lumina/ din alte stele marea și-o revarsă/ spălându-ne păcatele și vina// Vă pot rosti cu strigăte amare/ cu glasul ce-a uitat de vremea caldă/ că e o stea ascunsă-n fiecare/ și de acolo raza ei ne scaldă!”***

Eul liric pendulează, în unele poeme, între „nevoia de revoltă” și acceptarea suferinței dictate de soartă. Poetul se autoin-titulează „daimonul neliniștii”, adăugând plăsmuirilor sale, pe lângă „mister”, acea sete de a se opune capriciilor destinului: ***„Sunt daimonul neliniștii, cel care/ în criptele luminii adaug la mister/ nevoia de revoltă, lipsită în altare/ de adâncimea celor care pier”***. („Orbul absolut”)

Acceptarea suferinței o adâncește mai mult, omul fiind condamnat s-o suporte „cu

pasul clătinat al celor orbi”: **„Nu ceața firii
bântuie ființa/ lovindu-ne cu furie de corbi,/ci
faptul că-nțelegem suferința/ cu mersul
clătinat al celor orbi”**(„Ceața firii”).

În poezia „Vocația vederii”, poetul e zguduit de nemiloasa „condiție oedipiană”. Neputând fi salvat de furia destinului, Oedip își îndură „negurile de chin”: **„Eu l-am văzut pe
Oedip, tulburătoru-i chip/ când nu orbise încă
pentru o lume-ntreagă/ purta coroana, toga
și sceptrul de nisip/ iar inima spre nimeni
mai pâlpâia întreagă// Am vrut să-l strig pe
nume, să-l apăr de destin/ să-l fur de la
regina ce-l îngropa în rochii.../ dar n-am
putut din toate, decât să mă închin/ când am
văzut ce neguri de chin îi scaldă ochii!”**

*

Volumul „Locuitor în Oedip”(a treia carte de versuri) a atras atenția cronicarilor prin problematica lui.

Liviu Papadima consideră că Dumitru Pricop : **„...este autorul unei lirici pregnant interiorizate ca expresie și ca afectivitate. Volumul semnaleză o acută stare de interogație asupra condiției umane, văzută prin pilda mitului oedipic. Simbolul acestei neliniști cogitative îl constituie, cum era de așteptat, simbolistica vederii și problematica destinului...”**

Cronicarul aduce câteva precizări privind „calvarul oedipian”: **„Calvarul oedipian amintește de ipostaza cristică a umanului. O contrapondere mitologică descinzând din spațiul invocat al Eladei, o aduce figura lui Ulise, ale cărui peregrinări în căutarea umbrelor s-ar fi putut răscumpăra prin privilegiul de a fi auzit cântecul sirenelor.”**

Liviu Papadima scoate la iveală câteva particularități ale acestui volum: **„Metafora orbirii, ca în povestea regelui Lear, revelează accederea, târzie și dilematică, spre adevărul lăuntric. Poezia lui Dumitru Pricop tinde să refacă, parcă, această cădere centripetă, căreia precedentul oedipic îi conferă sacralitate tragică. Saturată de intersecții culturale, de un metamorfism dens, pe alocuri abstras, poezia lui Dumitru Pricop râvnește spre o interioritate a tonurilor majore, răsplătind lectura atentă.”**

Poetul Gheorghe Istrate face aprecieri pline de substanță privind noua postură a cofratelui vrâncean: **„Dumitru Pricop , în adevăr, trăiește măreția tragică a eroului preferat, neascunzându-și, poetic vorbind, ținuta orgolioasă a prințului vrâncean, *rege scâldat în alte veacuri, sacerdotal, intransigent cu toți și cu sine, purtătorul sigiliului ora-***

cular al unui înalt destin.El este totodată, corespondentul altui martiraj, cel al regelui baladesc, mioritic, ciobanul orbit, și el de ursitoare...”

Florin Muscalu, poet și ziarist, se apleacă asupra cărții „Locuitor în Oedip” cu multă atenție și emite următoarele opinii: **„Aș putea spune că nu este cartea existenței tragice , ci cartea conștiinței tragice.**

Dacă omul este măsura tuturor lucrurilor, în universul său există mai multe măsuri. Pricop iluminează acea măsură tragică din om, care-l face mai bun, mai adevărat, mai om, pentru că cerul conștiinței înstelat astfel, duce la perfecțiunea ființei.”

Despre posturile în care se află poetul, Fl. Muscalu spune: **„Poetul este în această carte și personaj, dar și caligraf. Sufletul meu se scaldă în alte veacuri, mărturisește personajul. Caligraful notează: Început de eră sau sfârșit de nume? Personajul este deseori dublura lui Oedip pentru timpul pe care-l trăiește. Marea scârbă a cunoașterii duce la ceea ce s-ar putea numi împăcarea cu des-cifrarea tainelor (taina celor taine fără număr, le numea Arghezi).**

Cronicarul observă că poetul s-a distanțat de universul său poetic din primele volume: **„Dumitru Pricop s-a îndepărtat oarecum de**

universul său inițial. Deși anumite tonuri mai răzbat, Muntele a rămas în urmă. Apare acum în poezia lui Pricop Dealul. Nu muntele deci, ci colina dulce-amară a Edenului antic, și, desigur, mai veche chiar decât el. Cartea aceasta este o carte severă, a cunoașterii prin poezie. Și, din acest punct de vedere, ea e apropiată mult și filozofiei.

Fl. Muscalul își încheie cronica sub semnul admirației: „Pe fondul sănătos, zdravăn ca o pădure în primăvară, Pricop și-a adăugat narcotica poetică a unui Rilke sau Tralke, devenind un poet pentru care pământul a căpătat alte dimensiuni. De pe ogor el s-a ridicat direct în Cosmos. Iată, acest cer oedipian înstelat.”

1985 - „LACRIMA ARLECHINU-LUI” ,
a patra carte semnată de Poetul
Dumitru Pricop; a apărut la Editura
„Cartea Românească”-București;
redactor de carte, Mircea Ciobanu

Cartea pune în evidență o
incontestabilă evoluție, Poetul continuând să
asigure consistență ideatică versurilor și o
cristalizare impresionantă a substanței lirice.

Critica literară a sesizat laudativ ele-
mentele valorice ale acestui volum care rămâne
reprezentativ pentru întreaga creație lirică
pricopiană.

Vom investiga versuri din câteva poezii,
pentru a demonstra că există în ele o extra-
ordinară vibrație lirică, proprie mării poezii a
lumii.

Poezia „Cântecul și pasărea” dezvăluie
crezul Poetului privind condiția creatorului și
problema creației sale. Ar putea fi considerată o
„ars poetica” a lui Dumitru Pricop. Distingem
două simboluri fundamentale: pasărea(poetul);
cântecul-(poezia). Cântecul „sfânt” presupune

jertfă, sacrificare de sine: „***Din ce în ce mai rar
în poezie/ dăm socoteală cântecului sfânt/
sub care pasărea ce-avea să fie/ ne-a dăruit
aripa și s-a frânt***”.

Marea creație poetică este înscrisă pe „piatra” eternității; în zadar vin „trepădușii visului” și se cațără pe ea, căci poezia dăinuiește, chiar dacă poetul urcă-n stele: „***Pe piatra ei uscată- care-i piatră/ oricâte pietre - am strânge-ntr-un altar/ vin trepădușii visului și latră/ solomonizi avizi de strigăt rar***”

Jertfa „păsării” creatoare de „cântec” este dictată de vocea destinului nefericit al Poe-tului: „***Și pasărea iar piere fără vină/ în jertfa ei de cântec repetat/ ce n-a luat făptura în lumină/ într-un poem pe care l-am uitat***”.

Se-aude și un subtil avertisment strecurat într-o interogație retorică: „***Ei, domnule, cu vocile întoarce/ cu vocile cu zimți și fără zimți/ de ce-i mai jelui aripile arse/ când nu mai știi durerea să i-o simți?***”

Vremurile potrivnice, explozia informațională, structura sufletească lipsită de fior au creat probabil insensibilitatea unor semeni la marea **Poezie**. Poetul simte o mare tristețe constatând această stare de amortizare a spiritualității: „***Îi joacă pulberea-n pustie/ fântânile din care vine// cu rădăcinile în mine/ îl port mereu cât o să fie// căci nu a vrut numai***

*să piară/ în negură ducând o țară// gândit
sub lut și sub ninsori/ la fel de cald, la fel de
rece// născut pe unde iarna-i trece/ memoria
de două ori// mai curge-n vis să ne ajungă/
din moartea lui nespus de lungă//”
(„Rătăcitorul”)*

Tot sub zodia simbolurilor și în același registru tematic se înscrie poezia „Privighetoarea”, cu versuri simple, dar răscolitoare prin profunzimea mesajului. Privighetoarea, întruchipând pe cei dedicați creației artistice, s-a hotărât să nu mai cânte, datorită unei realități înconjurătoare ostile ei: *„Privighetoarea nu a mai cântat/ la cerul ei s-a con-damnat să tacă/ și osândindu-și marele păcat/ în hainele uitării se îmbracă”* A preferat să predice „ieșirea din ființă”: *„Dintr-un altar al nimănu/ ea predică ieșirea din ființă/ când nașterea cutremură în pui/ înfiorata vieții biruință// Și cântec se numea acel acord/ de disperare și aripă frântă.../Azi aș cânta cu-n-tregul lumii cord:<<Veniți, băieți, privighetoarea cântă! >>”*

Versuri cu accente parabolice dezvăluie o altă față a Poetului; tonalitatea confesivă aduce în atenție, prin metafore inspirate, „eleganța erorii” și consecințele ei: *„Vai, eleganța strictă a erorii/ veșmântul nebuniei uriaș,/ prin care trece pulberea Pandorei/ scăpată de coclitul*

*ei sălaş// Femeia pe miracole stăpână/
născută în crezul meu interior/ când mi s-a
dat întâi era bătrână/ și am rămas cu jertfa
ei dator//De-atunci prin iaduri, o-ntâlnesc
frumoasă/ și nu mai știu de trupul său nimic/
decât târziu când fulgeră pe coasă/ cuvântul
care n-am putut să-l zic.”*

Volumul acesta are consistență lirică și adâncimi ideatice considerabile, recomandând **Poetul** matur, inepuizabil în sugestii tulburătoare, poet care ne dăruie cu nonșalanță rubine și diamante lirice.

*

„Lacrima arlechinului”, al patrulea volum de poezii, este atent examinat de Valentin F. Mihăescu. Mai întâi constată că Dumitru Pricop este un „poet al sentimentelor clare și profunde”. Despre retorismul poemului „*Veșminte de fum*” se spune: **„Retorismul acestui poem este un defect deliberat asumat, pentru a face memorabil un crez etic și estetic, afirmat și în altă poezie din volum, cu orgoliul modestiei, specific certitudinilor inalterabile.”**

Cronicarul se ocupă apoi de particularitățile compoziționale: **„Cum se poate vedea din cele citate, poeziile lui Dumitru Pricop au o compoziție de tip discursiv, evitând, programatic parcă, rememorarea dis-**

perată. Se încearcă astfel, cu efecte notabile, afirmarea coerenței semnificative a ființei și universului, refuzându-se, concomitent, înregistrarea absenței sensului, a derizoriului și a dezarticulării.”

Alte opinii critice ale cronicarului citat: „Retorica afirmării configurează un spațiu securizat în care poetul se retrage, pentru a privi în lume și în sine. În spatele baricadei lui *este* sensibilitatea poetului are răgazul autocontemplației.”

„Căutarea de sine , prezentă ca motiv poetic în multe dintre versurile din *Lacrima arlechinului*, este mereu afirmată și niciodată disimulată.”

„...în *Lacrima arlechinului*, poetul își știe bine chipul autentic, își cunoaște perfect posibilitățile și, evoluând în spațiul tradiției, scrie o poezie transparentă, în care tensiunea lirică este întreținută tocmai de confruntarea sentimentelor și stărilor nete, în absența, aici profitabilă, a ambiguității.”

Aurel Goci afirmă „...dar cel mai bun volum al său rămâne *Lacrima arlechinului* din 1985. Precizează imediat ce exprimă Arlechiniada: „Arlechiniada exprimă exact noțiunea completă ce conține în sine extremele, opozițiile, contrariile, teza și antiteza; fără putință de conciliere sau sinteză, arlechini-

ada potențează starea de *hohot* - cuvânt cu origine necunoscută, după Lazăr Șăineanu, probabil construcție românească bionomatopeică - , *hohot de răs* (exterior pentru arenă), de *plâns* (ascuns, interior). Tragismul condiției se supune regulii disimulării. De la al doilea volum, poezia lui Dumitru Pricop se generează în această zonă semnificantă. Arlechinul e poetul, după Dumitru Pricop, pornind de la o idee veche. La modul ianusian, cu un ochi râde, cu celălalt plânge, sau cu sugestia lui Eminescu : *ochiul cel închis afară/ înăuntru se deșteaptă.*"

Observații interesante face criticul în privința prezenței bufonului : „**Prezența bufonului se contaminează de mitul narciziac (în varianta *oglinzilor* sau a *gemenilor*) pentru a completa imaginea aceluiași poeta *bifrons*.**"

În ceea ce privește originalitatea poeziei pricipiene, Aureliu Goci afirmă: „**Într-adevăr, multe nume pot fi invocate în cazul poeziei lui Dumitru Pricop - ceea ce nu impietează asupra originalității indiscutabile a textelor. Timbrul propriu se cristalizează pe teritorii poetice foarte ferme, de unde senzația de *deja vu*, însă esența poeziei e în altă parte. Un măscărici tragic se proiectează în spațiul mioritic și condiția vieții și a morții - răsul, plânsul - rămân disimulația succesivă.**"

Cronica se încheie cu o concluzie care merită reținută: **„Dumitru Pricop, e de acum, dacă nu mă-nșel, un poet original care, asumându-și substanțial tradiția, și-a creat un univers coerent chiar și prin apropierea de universurile lirice din seria congeneră.”**

Ion Beldeanu este cam pe aceeași lungime de undă cu Aureliu Goci. Iată afirmațiile critice care-i aparțin: **„La Dumitru Pricop *verbul sângerează* (poetii sunt niște scînteii de patimi), biciuit neiertător spre a se face auzit în toată duritatea și exactitatea sune-tului lui primar. O voluptate, o violență ca-re-l prind și care se convertesc în efecte metaforice salutare. Verbele ies bolovănoase, spuse în gura mare și pe nerăsuflăte, fără dichisuri și precauții, așa cum însăși viața clocotește în sângele celui care le emite...”**

Cronicarul constată în ce se transformă poezia pricopiană: **„Poezia devine, ca urmare, spectacol, o altă oglindă a frustrării, un spectacol tragic în care măscăriciul(alter-egoul preferat) nu poate și nu trebuie să plângă. Unda de ironie sarcastică, insinuantă adesea, echilibrează jocul măștilor...”**

Oarecum supărat pe critica literară, Ion Beldeanu conchide: **„Nedreptățit sau neglijat de critici, Dumitru Pricop ni se pare a fi un poet mai mult decât interesant.”**

Cu fiecare carte, Dumitru Pricop își confirmă valoarea. Să urmărim opiniile critice privind volumul „Stelele din adâncuri”.

Mircea Dinutz apreciază că : **„Noul volum de poezii semnat de vrânceanul Dumitru Pricop (...) reușește două perfor-manțe imediate: convinge de unitatea și coerența universului său liric (deși asistăm la o sensibilă înprospătare a mijloacelor poetice, chiar dacă nu spectaculoasă) și surpă definitiv imaginea unui *tradiționalist* corect supralicitată de critică. Aici, mai mult decât în celelalte cărți ale sale, sunt de reținut modernitatea acut contemporană a lumii și eului, a unei realități asumate și conștientizate, a relației dintre aceasta și creator...”**

Într-o cronică din „România literară”(7 nov. 1987) se spune despre volumul citat: **„Din punct de vedere formal, Dumitru Pricop scrie, mai ales, poezie clasică, bine rimată și echilibrat construită, discursivă, comunicând mereu înțelesuri profunde. Spațiul poetic este asumat de poet, în chip declarat, ca realitate mitico-poetică ce stimulează imaginația și modelează specific starea lirică.”**

Despre problematica unor poezii cronicarul notează: **„Mai ales personal este totuși poetul atunci când abordează tema tha-**

natică(Ora de mîine a trupului Thanatos) și, mai cu seamă, aceea a condiției artistului, oscilând între contemplație și implicare. Spectacolul lumii îi apare fie ca o competiție fără sens, zadarnică, fie ca o supunere repetată și acceptată (deci demnă în esență) la un *fatum* inexorabil. Acum rostirea egală dobîndește, datorită tonului reflexiv, un halou profetic, iar imaginile includ în ele un duh sapiențial, venit din veacuri de istorie...”(Se citează din „Rugina”)

Al doilea ciclu din volum i se pare cronicarului „mult mai interesant”: „... **poemele de aici sunt scrise într-o altă tonalitate, starea lirică acuză neliniști dramatice, întrebări obsedante tulbură echilibrul ființei - aflate în căutarea derutantă a propriei identități. Piesa de rezistență este *Ucenic la Sisif*, un tensionat dialog interior despre condiția umană, desfășurat pe un spațiu mai mare decât al celorlalte compoziții.”**

Iată și câteva considerații aparținând lui Andrei Moldovan: „**Universul său liric cuprinde valorile eterne ale neamului într-o geografie poetică puternic spiritualizată. Există o permanentă relație a verticalei, o raportare la cosmos a valorilor terestre, apropiate.**”

Cronicarul se referă și la prozodia creațiilor pricopiene: „**Poet matur, cu lecturile demult distilate, Dumitru Pricop este și un virtuoz al prozodiei, capabil de adevărate demonstrații, dar niciodată gratuite, făcând cu răbdare un monument durabil celui ce ar putea fi o reprezentare arhetipală a neamului nostru...**”

1988- „**STELELE DIN ADÂNCURI**” este a cincea carte de poezie, apărută la Editura „Junimea”; redactorul de carte - Doina Ciornei; coperta e realizată de Florin Peduchim.

Volumul acesta dă glas unui dor de zicere patriotică; poeziile sugerează legătura intimă dintre Poet și pământul străbun. Se simte tentația miturilor vechi, revenirea la fiorul mioritic.

Lirismul lui Dumitru Pricop devine mai emoționant prin patetismul unor versuri. Poetul se simte organic parte din spiritualitatea neamului său.

În poezia „*Dreptul la nume*”, vibrația lirică emoționează prin simplitatea limbajului poetic și prin tonalitatea declarativă. În numele celor care au plămădit comori de frumuseți își arogă dreptul de a scrie „astăzi Miorița”: **„Io, autor de drept al Mioriței/ nu-s anonim, așa cum scrien cărți.../ De lut legat - ca rădăcina vieții -/ n-am căutat o țară-n alte părți”**. Există aici o extraordinară forță expresivă prin care este afirmată statornicia noastră pe aceste plaiuri.

Discursul liric se continuă în aceeași tonalitate care statuează legitimitatea existenței noastre pe acest pământ: **„Am fost aici odată cu lumina/ făcându-i întunericului loc/ chiar și atunci când mesteca rugina/ atâtea veacuri oarbe de noroc// Deci am un Nume !/ Viguros ca vița, / ca Patria, ca tot poporul meu/ și, iată scriu și astăzi Miorița/ chiar dacă trupul mi-l dezgrop mereu.”**

Firești și limpezi, ca apa unui izvor de munte, versurile au calitatea de a te pătrunde.

Descoperim în acest volum scânteii ale revoltei, ale unui sarcasm bine strunit, dar și „neliniști metafizice”; poemele se încarcă de adieri filozofice. Îngerul morții este necruțător, nu iartă pe nimeni și „îngroapă în trupuri refuzat/ lumea visătorilor albaștri”: **„A trecut un înger pe aici/ l-am primit cu lumânări de ceară/ călător mereu prin ceruri mici/ el avea nevoie de o țară/ Blestemat la veșnicul păcat/ al aripei albe pentru aștri/ îngropa în trupu-i refuzat/ lumea visătorilor albaștri.”** („Tha-natos”).

Indubitabil, Dumitru Pricop avea conștiința ființării ca un “visător albastru”, de vreme ce, adresându-se cândva unui concețean înălțat vremelnice pe podiumul puterii, așternea pe hârtie pemoniția durabilității în timp a tezaurului de spirit pe care îl va lăsa

posterității: *“opera, cu siguranță, va dăinui în istoria culturală a acestui ținut și a acestei Țări.”*

1990 - „INIȚIERE ÎN OBSESII”

- volum apărut la Editura „Porto-Franco”, din Galați; este a șasea carte a Poetului; redactor de carte -Ion Chiric.(Cartea a fost reeditată doi ani mai târziu la Editura „Premier” din Ploiești.)

Volumul arată fața unui Poet meditativ în care s-au decantat marile înțelegeri ale lumii. Dispoziția pentru reflecție crește, spiritul de încrâncenare este bine strunit. Lirismul pricopian „se decantează”, apar și poezii cu vers alb care sunt libere de orice constrângere în favoarea ideației. Revine obsesia „muntelui”, a unei naturi umanizate. Aceste elemente alcătuiesc „o patrie a sufletului” în care Poetul poate respira iubire și lumină. Unduiri de tristețe străbat stihurile în care eul liric trăiește drama dezrădăcinării, a „ pierdutului prin lumea de pigmei”: „*Mi s-a lăsat un munte moștenire/ dar l-am pierdut la jocuri de noroc/ odată cu veșmântul alb de mire/ și numele din care mă invoc// A mai rămas în munți o căprioară/ nespus de grațioasă și de vie/ care știa ce mult o să mă doară/ această nenumită*

***nebunie//Din ochii ei cu lacrimile-n stele/
din când în când trimite frunze, tei,/ să odih-
nească ceasurile grele/ pierdutului prin
lumea de pigmei.*** Admirabile versuri prin
duioșia pe care o degajă, prin emoția stârnită de
suges-tiile monologului liric!

Dumitru Pricop rămâne pe veci fiul
muntelui pe care-l venerează, fiul unei naturi
montane tămăduitoare. La sânul acesteia, el știe
să citească în mugurii copacilor, el poate să
dezlege tainele rosturilor lor: ***„Vedeți, copacii se
topesc de dor/ își sparg în ceruri visele
încete/ și dincolo de legi și de decrete/ se
împlinesc în rosturile lor// Eu îi citesc în
muguri și declar/ pe bolta care mi-a-nfiat
Părinții/ că-n milenarul meu abecedar/ din
cartea lor știu rodul suferinții”*** („Cartea
copacilor”)

Se simt aici aromele melopeice și efluviile
unei osmoze cu natura. Versurile au o
muzicalitate aparte, te captivează prin curgerea
lor firească, prin tonalitățile ce se înscriu în
registrul unei tristeți subînțelese.

Primele două versuri realizează o
corespondență între planul teluric și planul
celest, copacii spărgându-și ***„în ceruri visele
încete”***.

1997 – „DUMITRU AL PEȘTERII
DIMITRI DE LA CAVERNE”-

A șaptea carte este o antologie bilingvă(română-franceză),apărută la Editura „Geneze” din Galați; traduceri în limba franceză au fost făcute de Constantin Frosin; lector-Sterian Vicol; coperta a fost realizată de Dorin Radu Mihăescu; grafica aparține lui Al. Cucereanu.

În această antologie bilingvă, rețin atenția poeziile cu temă religioasă, pe direcția creștin-ortodoxă. Versurile au veșmintele rugăciunii, eul liric este pătruns de durerea pricinuită de un suflet în care domnesc „ceața și pustiul”. Deznădejdea este atât de mare, încât Poetul imploră divinitatea să-l dezlege de cele pământești: *„Venea sub aștri pustiit de magi/
Cu Iosiful uscat de neputință/
îngăduit de neamul de iobagi/
în numele ființei din ființă//
Acum în țara sufletului meu/
e suverană ceața și pustiul/
iar eu, învins, mă rog la Dumnezeu/
să vie și să-și ia în ceruri Fiul...”*(„Iconoclastul”).

Poezia „În grădina Ghetsimani” are tonalitate liturgică; este o rugăciune în care eul liric își mărturisește vinovăția de a fi pătat de

cântec și de căderea în păcat. Versurile au accente tragice, datorită conștiinței dureroase a luptei dintre creator și omul păscut de ispitele lumii: „*Depărtate Doamne, trupul de-i pătat/ e pătat cu glasul lebedei ce cântă/ când prin sânge pofta de păcat/ cu vampirii clipei se mai ia la trântă// Depărtate Doamne, trupul meu de timp/ cum să nu-i duc cerul dincolo de cruce/ când numai cu viața aș putea să schimb/ hainele acestea ce-or să se usuce.*”

*

Opinii critice diverse a iscat și acest minunat volum de versuri. Confratele auto-rului, poetul Florin Muscalu, aprecia: „**Cum ne apare Dumitru Pricop în cele 33 de poezii astăzi? El rămâne liric profund, interogativ puternic, cu o voce baritonală a plânsului:** *Acum în țara sufletului meu/ E suverană ceața și pustiul/ Iar eu, învins, mă rog la Dumnezeu/ Să vie și să-și ia în ceruri Fiul.*”

Despre universul poetic, același cronicar notează: „**Universul este anxios, geologic, în sensul inițial al lui Ioan Alexandru (din *Cum să vă spun*). Poetul parcă e alungat de pe Cruce, în căutarea Raiului, ce este el însuși o iluzie, un Păcat, o ceremonie mortuară. Poezia devine pâcloasă, vâscoasă, ca o eclipsă universală.**”

Th. Parapiru pătrunde mai adânc în problematica volumului și afirmă: **„Carte de maturitate artistică, recenta apariție editorială a lui Dumitru Pricop validează un talent încrezător în steaua tristeții și a neliniștii esențiale pe un fond clasic de exprimare, în care electrizează metafora ca identitate pentru idei.”**

Despre ideile care populează versurile cronicarului spune: **„Poezia poartă pecetea unui fior religios precreștin din care, treptat, se zămislește credința în Cuvânt. Peștera este atât straiul de carne pentru spirit și suflet, cât și ansamblul filozofic din celebra parabolă a lui Platon. Poetul oficiază metamorfoza unui edificiu al adevărului tulburător și inac-ceptabil...”**

Este apreciată în continuare tonalitatea lirică a poeziilor: **„Tonul elegiac nu vine din ravagiile desperării, ci dintr-o înțelepciune sublimată în mănăstirea Poeziei...”**

Gravitatea temelor abordate este benefică: **„Gravitatea temelor - *ființă, cuvânt, divinitate, credință, moarte*-elimină superficialitatea oricărui fel de joc, înseninarea venind dintr-o posibilitate disjunctă, păstrătoare de viață prin îndoială regeneratoare...”**

Am reținut și câteva opinii aparținând lui Corneliu Fotea. Cronicarul îi conturează

poetului vrâncean personalitatea lirică originală: „Deși amintește sau folosește corect limbajul Cărților Sfinte, Dumitru Pricop nu este un mistic, nu-l bântuie nici fervoarea unui Ioan Alexandru, nici epifaniile lui Daniel Turcea și nici nu invocă arhetipuri, precum Cezar Baltag. Din graiul cărților sfinte, mocanul Dumitru Pricop ia atitudinea cea de făptură dumnezeiască, dăruită cu har, dar și cu păcate, dintre care cel al orgoliului, cel împotriva Duhului, e adesea spus în gura mare. Și fără căință...”

Întrebându-se care este peștera lui Dumitru Pricop, Corneliu Fotea conchide: „Plecat de sub munții săi tutelari, poate prea devre-me, rătăcind prin culturi diverse, amăgit de brațele viclene ale lumii, adorat prea devre-me și hulit la timp, poetul încă își mai apără peștera. Peștera nașterii, peștera morții și a necesarei învieri. Știm(sau numai credem că știm) Betleemul nașterii sale, unde va fi peștera mormântului, doar Dumnezeu sau Poetul pot ști.”

Opinii personale are și Florina Zaharia care consemnează în „Jurnalul universitar”: „Dumitru al Peșterii este mai mult un portret al autorului. Înlăuntrul cărții vom contempla sufletul unui om cu rănila lui, și mizerabile, și ascunse...”

Care este meritul acestui volum? Ne spune autoarea cronicii: **„Volumul de față are darul de a răscoli mai ales emoția, mai ales trupul, cuprins de o lume de gânduri, uneori distrusă de o lume de sentiment.”**

Cronica se încheie în tonalitate elegiacă: *„Obosit de netedele linii, Dumitru al Peșterii nu se regăsește, nu se odihnește decât atunci când își este sieși cu o cădere mai aproape, c-o moarte mai pustiă și mai bolnav”.*

Câteva dimensiuni ale personalității poetului Dumitru Pricop sunt reliefate de profesorul Culiță I. Ușurelu: **„El trăiește sentimente contradictorii: de la sfiala ascetică pînă la aventura morții, de la izgonirea în Tăcere la sacrul blestem ce duce spre cer, de la Dumnezeu, care ar trebui să-și ia în ceruri Fiul pînă la sfârșitul de secol, care i-a impregnat carnea cu cerneală în locul sudorii de plug etc.”**

Privitor la crezul poetic pricopian se spune: **„Omul merită zugrăvirea în versuri luminoase, chiar dacă existența sa este terorizată de umbre. Opera de artă este caznă . Extragerea esenței necesită efort și talent, dar poezia n-o poate scrie oricine: aceste pagini nu sunt întâmplătoare,/ eu sunt alesul împlinirii lor. De aceea totul va fi scris cu foc de soare.”**

Ionel Necula apreciază că: „Litaniile lui Dumitru Pricop încifrează un drum spre virtutea creștinească, un drum anevoios cu opreliști și scrânteli - cele mai multe provenind din statutul nostru filistin, predispus, adică, la ispite și tentații. Răul nu este în afară, ci în noi, în carcasa de lut ce-o purtăm nevralgic prin lume și ne trage spre păcat...”

Iată și aprecierea finală a lui Ionel Necula: „Cu noul său volum, Dumitru Pricop ne-a arătat cât de fericit poate fi turnată în octavă modernă o temă tradițională ca aceea a credinței noastre strămoșești.

2001- „PAHARUL ÎNSÂNGE-RAT”, a opta carte a poetului, a apărut la Editura „Geneze” din Galați; redactorul de carte este Dorin Radu Mihăescu; coperta conține o reproducere după un tablou al lui Salvador Dali.

Poetul își onorează cu brio statutul său de creator liric de excepție și scoate la lumină acest

volum care dovedește forță expresivă deosebită și un inedit imaginativ.

Critica literară a primit volumul cu aprecieri pertinente, unele voci considerând **„că este cea mai bună carte de sonete din ultimele trei decenii din câte s-au publicat în limba română”**.

Volumul pune în evidență două simboluri din domeniul religios: „Cina cea de Taină” și „Paharul însângerat”. Cel de-al doilea dă titlul unui sonet și întregii cărți; deci, pentru Poet, acest obiect sacru are semnificații deosebite. Să vedem ce este „Paharul în-sângerat”. Acest pahar simbolizează Sfântul Potir, un vas sacru din smarald. În tradiția creștină, se cunoaște că

Domnul nostru Iisus Hristos a băut la Cina Cea de Taină din acest vas. După ce Mântuitorul a fost răstignit, Iosif din Arimateea a strâns în Sfântul Potir sângele care a curs din rănilor lui Iisus.

Dumitru Pricop valorifică excelent semnificațiile simbolului Sfântului Potir în sonetul „Paharul însângerat”. De aceea, vom insista asupra câtorva elemente importante pe care ni le oferă sonetul amintit.

Primul catren evidențiază asumarea jertfei, ca o condiție a mântuirii semenilor prin suferință: **„Acest pahar îl beau plecând / Va mai veni o zi și-o alta/ Dar tot aici vom face halta/ peste pierduții ani plângând”**. Încărcătura expresivă a celor două verbe la modul gerunziu este deosebită, căci „plecând” înseamnă o plecare înlăcrimată, iar „plângând” presupune plânsul continuu pentru „pierduții ani”.

Un sentiment premonitor străbate strofa următoare; este sentimentul despărțirii dure-roase, sentimentul morții purificatoare: **„Ve-deți, prieteni, e o stare,/ un atribut esențial/ de parc-am fi ori la un bal/ ori la o tristă-nmormântare”** Să observăm perechea de termeni aflați în antinomie semantică „bal”-„în mormântare”. Este opoziția realizată între

clocotul vieții („bal”) și sfârșitul ei („înmormântare”).

Următoarele strofe aduc în prim plan „paharul însângerat” care dispare-n „cer” tutelând universul: ***„Numai paharul încă plin/
ca o cometă-nsângerată/ dispare-n cer sau se
arată// peste toți zeii ce ne țin/ O ușă spartă
se deschide/ tot spre aceleași nopți aride...”***

Un adevărat cult are Dumitru Pricop pentru sat. Această așezare păstrătoare de tradiții, de istorie este „un hrisov etern” în care ne putem citi identitatea și statornicia. Interesantă ni s-a părut viziunea pricopiană cosmică asupra satului. Salvarea lui de la întinare și destrămare e posibilă numai dacă e mutat în cer: ***„Un sat rămâne un hrisov etern/
de aștri scris la primele lor nașteri/ iar
oameni pe file i s-aștern/ în propriile firii
recunoaș-teri// Unii mai vor sau unii nu mai
vor/ să-i locuiască sacrele ciolane/ dar toți, la
fel, în dreptul crucii lor/ se zugrăvesc cu pâclă
ca-n icoane”***(„Satul din cer”)

*

Al optulea volum de poezii, „Paharul însângerat”, a atras atenția criticilor și cronicarilor, dar a adus și premii autorului.

Insistăm asupra articolului „Un sonetist: Dumitru Pricop” semnat de reputatul istoric și critic literar **Constantin Ciopraga**. O primă

apreciere vizează poezia lirică al sonetistului Dumitru Pricop: „**Vrânceanul (aproape sexagenar), un meditativ patetic privind cu egală atenție în exterior și în propria-i ființă, crede hotărât, ostentativ, în steaua sa.**” Criticul radiografiază apoi succint eul liric pricipian: „...subzistă, în Eul său cumulativ, pulsuni ale pământului natal și voci ale morților; chiar și în momentele sale de melancolie se simte un anumit energetism etic. Între formele arhetipale care-l leagă de *vatra* an-cestrală - și priveliștile prezentului imediat, se produce un fenomen de aglutinare; ligamente și articulații mistice se văd la orice pas. În două cuvinte, *născut țăran*, poetul se numără printre puținii contemporani care, păstrând relații de profunzime cu înaintașii, reacționează solidar cu aceștia, de unde trăsături de contiguitate cu orizontul naturalistic și acolada pământesc - astral.”

Criticul apreciază doar câteva calități ale poetului vrâncean: „**îi stă bine tentația spre monumental; îl prinde un vădit teatralism, chiar un teribilism inocent.**”

C. Ciopraga continuă: „**Pe imense pano-uri imaginare se succed semnificativ figuri emblematice, profiluri cu aură de cvasisacralitate, arătări de un extatism suav;**”

O ipostază care-l avantajează pe poet este aceea de „psalmist și profet”: **„O ipostază evidentă, vădit convenabilă evocatorismului, e cea de psalmist și profet, așteptând ca îngerul drept al neamului să vină/ cu mântuire și lumină lină/ într-un fantastic Psalm spre Absolut” („Rămâne dealul”).**

În continuare, este remarcat sonetul „Părinții”: **„Nivelul cel mai înalt al acestor viziuni lrico-epice e de găsit în Părinții, inspirată introducere într-o lume a esențelor, inclusiv în noaptea fantasmelor...”**Criticul conchide spunând despre Dumitru Pricop că :„...în paginile reprezentative, se recomandă un poet veritabil, cu o mitologie personală, un cuvântător ceremonios dublat de un rebel flancat de idolii săi.”

Miron Țic se arată entuziasmat de această carte cu sonete, considerându-le **„excepționale”**. Mărturisește că scrie despre volum: **„cu sufletul și cu gândul luminat de luciditate și de acel ecran, din care se succed imagini de frumusețe aleasă.”**

Despre farmecul sonetelor pricipiene se notează: **„Sonetele lui Dumitru Pricop au farmecul lor, un fel de glorie proprie, un sentimentalism aparte, unde tradiționalismul face parte din marea familie a acestor poeți. Versul e curat și limpede,**

arareori ironic, sau purtat sub semnul mitului. Totul pare o revărsare a lumii satului, cu diminețile de rouă și de cântec.” Cronica se încheie sub semnul metaforei: „Prin acest *Pahar însângerat*, Dumitru Pricop deschide o nouă fereastră spre grădina unde visează poeții de mare talent.”

În privința volumul de sonete, Ion Beldeanu opinează că este „o carte care face dovada talentului de excepție al autorului, un fermecător alchimist al verbului(și trist, și violent, și unduitor ca răcoarea serii), un poet pentru care sensul creației constă în *iubirea pătimașă de cuvânt*. Această pasiune explicită și migala construcției prozodice, curajul de a rămâne el însuși, riscând să fie catalogat vetust, dacă e să mă refer numai la forma aleasă-sonetul, o specie ce nu se află la mâna oricui.”

Se stabilesc și coordonatele „elanului liric”: „Două sunt de altfel coordonatele elanului lui liric: mândria și statornicia propriei apartenențe și bucuria trăirii intense a fiecărei clipe.”

Există și tristeți, și dezamăgiri în unele sonete, chiar și presentimentul morții. Croni-carul remarcă: „...și tot mai insistent își face loc în existența autorului și-n existența noastră senzația zădărniceii și presentimentul

sfârșitului...”Totuși, în bună parte din sonete, **„trebuie reținută vitalitatea demnității, debordanta poftă de viață și de cântec etc.”** Concluzia finală a lui Ion Beldeanu se cuvine a fi reținută: **„Prin acest nou volum, poetul vrâncean atinge valențele deplinei maturități artistice.”**

Nicolae Dorel Trifu afirmă că **„Dumitru Pricop este un liric muzical, incantatoriu, de factură apolinică și elegiacă totodată...”**

Ca și în volumele anterioare în acest volum se remarcă la Dumitru Pricop **„fiorul discret ironic și sentimental, cât și prin vigoare prozodică, semn că poetul(și bine face) nu disprețuiește (precum alții) rigorile prozodice și metrice, genurile și speciile literare clasice, știut fiind că rigorile formale au menirea să disciplineze spiritul, împiedicându-l să se manifeste inform și anarhic.”**

Comentatorul reliefează dimensiunile valorice ale unor sonete: **„Un emoționant elogiu aduce Dumitru Pricop elementului fundamental al vieții omenești - pământul-pe care-l consideră la un mod explicit drept fundament al vieții, cu dublu rol de esențial suport în cosmos, dar și ca mamă născătoare și păstrătoare a vieții, dualitate privită în perspectivă blagiană...”**

Despre sonetul **„Paharul însângerat”** se

afirmă: „De o frumusețe tragică ni se pare sonetul care dă titlul cărții, în care poetul imaginează un toast ce-l adresează întregii lumi și în primul rând prietenilor lui, înainte de a trece în lumea umbrelor, poezia încheindu-se printr-o perspectivă sumbră, păgânistă, ce contrastează evident cu fiorul liric dominant al cărții...”

În sonetul „Veacul”, eul poetic este „Acuzator și rechizitorial”. Se constată că în poezia amintită „ **poetul își face aspre și tulburătoare muștrări de conștiință pentru tot răul veacului etichetat de poet drept *veac al morții*”, pentru toate neîmplinirile...”**

Privind sonetul închinat învățătorului, Nicolae Dorel Trifu afirmă: „**Impresionantă prin intensitatea emoției artistice pe care o comunică, dar mai cu seamă prin venerarea celui căruia i-ar sculpa, de s-ar putea, o statuie din Lumină, este, indubitabil, poezia închinată figurii legendare a învățătorului...”**

Nu întâmplător am lăsat către sfârșit opiniile criticului Viorel Dinescu. Îndrăznețe și tranșante, ele par să spulbere unele etichete care i-au fost aplicate poetului vrâncean.

Criticul amintit apreciază că : „**Poezia lui Dumitru Pricop este curată, elegantă, inspirată, excelent instrumentată. Rigoarea formală care i se impută nu este**

tradiționalism, ci e însăși haina milenară a poeziei. Că azi au apărut diverși revoluționari de carton, care scuipă pe orice valoare, asta nu înseamnă că trebuie să ne lăsăm fraieriți de toți șmecherii. Sonetele lui Shakespeare, Rimele lui Dante, Eminescu, întreaga poezie de până acum câteva decenii până la năvălirile barbare ale saltimbancilor, cu toată perfecțiunea formală nu sunt nici tradiționale, nici clasice, nici altceva: sunt poezie, pur și simplu. Criteriile prozodice nu i-a împiedicat pe autorii de talent ca să scrie capodopere. Noile mode pretind că se descotorosesc de canoane, de gramatică, de ortografie mai ales, pentru ca autorii să fie mai liberi, spre a da omenirii trăirile lor geniale.”

Vorbind despre volumul „Paharul însângerat”, criticul notează: „**Volumul este un tur de forță dedicat sonetului așa cum au făcut mulți mari maestri în trecut, dar și în zilele noastre. Se pare că sonetul e o structură care nu poate fi demodată prea ușor de modele futuriste, care, negre de invidie, și-au luat drept scop ciobirea necurmată a paharului însângerat al poeziei.”**

Certificând valoarea incontestabilă a poeziei pricipiene, Viorel Dinescu declară

răspicat: „**Dumitru Pricop este un autor solid, cult, inspirat, stăpân pe meserie. Mofturile și gusturile sofisticate ale parveniților nu-l pot clătina din bastionul pe care și l-a clădit și pe care știe să și-l apere. Poezia lui poate fi percepută ca un pahar însângerat , dar în el se adună metaforic sângele Mântuitorului, întâmplare care îl transformă într-un adevărat potir al Sfântului Graal.**

Nostalgie, romantism, sentiment? Sigur că pe toate acestea le aflăm în pagini, mai ales cu nuanța de *ou sont les neiges d'antan*, care nu lipsește nici unui autor , ea făcând parte din corpul principal al poeziei.”

Aprecierile făcute de critic sunt confirmate de majoritatea opiniilor critice pe care noi le-am citat în paginile anterioare. Un lucru trebuie reamintit: înainte de a vorbi despre o carte, trebuie să ai bucuria lecturii și răbdarea aprofundării ei.

Aprecieri sintetice, cuprinzătoare, pline de substanță, asupra operei poetice a lui Dumitru Pricop face criticul Nicolae Dorel Trifu, care probează o serioasă investigare a volumelor poetului vrâncean. Vom cita doar câteva dintre ele.

Mai întâi este subliniat riscul pe care și-l asumă cel care se încumetă să exploreze creația unui poet valoros: „**A vorbi ori a scrie despre**

opera unui poet de talia lui Dumitru Pricop-unul dintre puţinii poeţi de valoare europeană pe care literatura română i-a odrăslit la sânul roditor al Sfintei Maici a sufletului acestui neam - Limba română - este o întreprindere temerară, pentru că e totuna cu a povesti muzica ori a descrie magia culorilor unei picturi."

Comentatorul este fascinat de frumuseţea aparte a versurilor pricopiene: „Euritmiiile versurilor sale au limpiditatea cristalină a apelor de munte, o rafinată sinestezie a simbolurilor ce se completează reciproc şi se întrepătrund în chip fericit, o metafizică proprie, originală."

Este reliefat sensul demersului poetic al creatorului vrâncean: „Dumitru Pricop risipeşte Poezie prin toate ungherele universului - de la tâmplele munţilor, încercând mireasma înălţimilor celeste - până la aripile îngerului său păzitor ori gâtul subţire al lebedelor de zăpadă ale Empireului, pentru că o scrie cu lacrima zvântată a vântului pribegind între stele sau cu propriile-i lacrimi uitate cumva într-un colţ de cer.

El o trimite mereu de unde i-a venit, ca o taină a rostirii, nespusă, pe care i-o lăsară părinţii din părinţi, pierdută de un mileniu între basmele şi miturile prunciei, între

pâra-ie de baladă izvorâtoare din piscuri mioritice, în nopți descântate de magi, când îi sărută umbra de *prinț vrâncean*, aplecată asupra hrisoavelor străbune.” Frumos și adânc spus, mărturisim noi, care am poposit pe paginile volumelor lui Dumitru Pricop.

Criticul, după ce-l numește pe creatorul negrileştean „*strălucit poet*”, afirmă: **„O caracteristică a poeziei sale este aspirația permanentă către înălțimi - nu doar către cele fizice, planetare - ci, mai cu seamă, aspirația pentru înălțare spirituală, precum și pentru acea *înălțare impersonală ...*”**

Se evidențiază și „o altă virtute” **„anu-me fervoarea căutării, ca o neliniște imanentă, proprie argonauților, Poetul aflându-se mereu în căutarea *Lânii de aur* a mării Poezii.”**

Și iată și câteva concluzii ale comentatorului care a explorat cu seriozitate universul liricii pricipiene: **„...Dumitru Pricop este un nostalgic al retrăirii în istoricitate - pe de o parte -, ca oglindire crepusculară a realului consumat în veșnicie, iar pe de altă parte, viziunea sa lirică proiectează în viitor - dintr-o acerbă nevoie de înveșnicire a clipei trăite-*cariatide metaforico-ideatice*.**

Prin aceasta - apreciem noi - Poetul înțelege să contribuie în manieră lirică, prin

modul său de a intra în comunicare cu lumea, întru înălțarea edificiului neperisabil de spiritualitate și perenitate umană, ca mărturie a zbaterii ființei pieritoare.

Iar zbaterile întru frumos au două căi simultane de parcurs, ca două râuri la conflu-ența cărora înflorește, precum în urma unei fecundări cromozomiale, fructul perenității, ca fruct al eternității, întru fiire.”

Se mai poate adăuga ceva? Ceea ce a fost esențial și relevant a fost spus frumos, adânc și adevărat de către Nicolae Dorel Trifu.

2003- „ÎN CĂUTAREA MUNTELUI ALBASTRU”- al nouălea volum de poezii-apare la Editura „Terra” din Focșani; redactor de carte a fost Nicolae Dorel Trifu; prefața este semnată de Viorel Dinescu; coperta și tehnore-dactarea au fost realizate de Violeta Chițu.

În căutarea muntelui albastru

**Eu locuiesc același vechi cotlon
cu hrube strâmte dar cu stele multe
în care seminția lui Ion
mă lecuiește de mirări oculte**

**Ion...Același chip sculptat în lut
urcă destinul sau doar îl prăvale
sfințind, cu moartea, în necunoscut
imperiiile omeniei sale**

**El, necititul, urcă peste fum
alesele păcate ale sorții
și nu-și strivește sângele de drum
fără să-i știe vastele proporții**

**El a rămas în el. Încrâncenat!
O piatră cât o piatră de amară,
dar tot cu piatra care i s-a dat
se-amestecă-n țărână. Și o ară...**

**La ce ar folosi atâta mit
umulului, bătrânului sihastru,
când el de veacuri sure, chinuit,
e-n căutarea muntelui albastru**

Cartea aceasta ni-l prezintă în deplină maturitate poetică prin măiestria cu care a dat poemelor străluciri diamantine.

Piese din volumul citat constituie spații de intersec-tare a dimensiunilor liricii pricipiene. Apar motivele mioritice și mitice alături de spiritul de revoltă, de tentația de a filozofa.

Nu lipsește dimensiunea religioasă care-i permite eului liric să se înalțe oftând, întrebând, căutând.

Poetul îl eternizează pios pe Vasile Voiculescu pe care l-a dorit a fi sanctificat și îi dedică versuri extraordinare: **„Vine Pârscovul să rupă/ Sfântul Aer și să-i dea/ Aură de cer și stea/ și copilul alb de nea/ Graalul să ți-l deie cupă/ ca tot sângele de după/ morții vieților de ea.../ Voiculescule Vasile/ am în sânge niște gropi/ tot cu pruni și tot cu plopi/ și c-o mare din Pricopi/ care vin tot din Botez/ tot cu Dumnezeu și Crez/ să-ți Închine, să-ți Închine/ aurul Luminii Line!”** („Aurul Luminii Line”)

Nu se putea aduce lui V.Voiculescu alt elogiu mai măiestrit, mai emoționant decât a realizat Dumitru Pricop în această poezie!

*

Incontestabil, Dumitru Pricop este un Poet viguros, probând un lirism de profunzime, cu un limbaj poetic caracterizat prin spontaneitate și prin eufonie.

Calitățile artei poetice pricipiene au fost deja certificate de critica literară.

2005- „**SCRISORI DIN TEMNIȚA LIBERTĂȚII**”, a noua carte a poetului, a apărut la Editura „Rafet” din Râmnicu Sărat; redactorul de carte este Puiu Siru; coperta și ilustrațiile Florin Pucă; Foto Emanuel Tânjală.

Cartea s-a bucurat de un real succes. Apar trei ediții. Două ediții în 2005 și o ediție în anul 2006.

„SCRISORI DIN TEMNIȚA LIBERTĂȚII”, era scrisă de un an de zile, o citisem în manuscris, lipsea doar finanțarea ei. Suntem invitați la Festivalul Alex. Sihleanu, la Sihlea, acolo îl întâlnesc și pe Puiu Siru, directorul Direcției de Cultură Vrancea, îi propun să finanțeze această carte, acceptă pe loc cu condiția să nu-i spunem nimic lui Dumitru Pricop, accept și să-i facem o lansare la Direcția de Cultură, lansare cu mare fast și totodată să-l sărbătorim cum se cuvine pe marele poet. Așa s-a și întâmplat. Numai că, mărturisesc, cu două zile înainte de lansare, i-am spus lui Dumitru Pricop. A fost foarte bucuros. Adrian Botez consemna în Analize și fapte nr.70 despre evoluția poetică a lui Dumitru Pricop, cât și despre volumul „Scrisori din temnița libertății”;

redăm, în întregime, valorosul studiu pentru acuratețea și analiza pertinentă:

„Am urmărit, de-a lungul timpului, cu maximă atenție admirativă, evoluția expresiv-poetică a lui Dumitru Pricop, de la primul volum editat – *Patima Muntelui*, Editura Eminescu, Buc., 1978 – și până la acest volum care ne stă, acum, în față, *Scrisori din temnița libertății* – Editura Rafet, Râmnicu Sărat, 2006 – ediția a 3-a – trecând, evident, prin minunatul volum antologic *Muntele Patimii* (răsturnare amară a topicii titlului volumului de debut...), Editura “Premier”, Ploiești, 2003.

Copleșiți fiind de valoarea și de înălțimea spirituală a cronicilor și a celor care alcătuiau, în trecut, cronicile cărților lui Dumitru Pricop, am socotit, mereu, că ar fi superfluu să ne adăugăm firava noastră voce, la corul deplin meritaților ditirambi, înălțați spre jertfire, în cinstea acestui viguros patriarh al poeziei vrâncenești și românești. Dar acest volum are întrînsul mult prea multă forță poetică, mult mai mult adevăr liric decât poate îndura tăcerea noastră smerită. Despre acest volum, ca și despre volumul antologic, ar trebui să se pronunțe, ca-ntr-un senat al Luminii – toți cei care-s în stare, în țara aceasta, să țină un pix în mână,

toți câți pot bâlbâi ori gânguri, ori chiar rosti judecâți de valoare – și, mai cu seamă, toți cei ce au, în cât de mică măsură, dezlegare de la Dumnezeu, pentru a primi în suflet Pogorământul Duhului Sfânt al Poeziei Românești.

Poate nu toate poeziile acestui volum sunt perfecte (dar perfecțiunea Logos-ului n-o poate avea decât Dumnezeu-Logos-ul!), poate că, uneori, mânia, zbaterea interioară și dezgustul autorului (de sine însuși, ca făptură derapantă de la porunca și misiunea divine – de umanitate, ca înhăitare umană, iar nu societate! – de Lume, ajunsă caricatură a Creației Dumnezeiești...) dezacordează strunele lirei – dar forța cu care sunt pro-nunțate, ca-n templu păgân ori biserică ortodox-creștină, vorbele-mantre, descrie-toare și influențatoare de destin personal și de soartă a Neamului Românilor – depășește normalitatea-pentru sublimitate (sonoritatea și semantica intrând sub aceeași mistică Stă-pânire-Exusiai, cu valențe soteriologice, de transcendere). Drama personală, drama Nea-mului Românesc și cea a Spiței Adamului Terestru au căpătat, în sfârșit, definitiv, punctul de convergență și suprafața de suprapunere. Dumitru Pricop, precum Orfeu, nu aparține decât unui topos sacru – Carpații – dar ar fi

de-a dreptul ridicol și mișelnic să se încerce înjunghierea lui într-un colț/ încolțire, numit/ă “curent literar”...El este, în egală măsură, fiul spiritual al cutremu-rătorului cântăreț de Hristos-Neam, Radu Gyr - și urmașul drept-moștenitor al șirului sacru Arghezi-Blaga-Bacovia-Nichita Stănes-cu. Ba chiar, deopotrivă, se simt boarea stepei lui Esenin (și săniile lui de argint...-cf. *Sărutându-mi umbra*, p. 22) și teatralitatea tragică hamletiană (cam peste tot, în poezia lui Dumitru Pricop). Și, mai ales, este afirmată, manifest - și asumată existențial - făptura spirituală a lui Villon (“sfântul civil” cvasi-anonim, care re-sfințește-exorcizează, peste formalismul sacerdotal, prin numire magică, prin asumare a integralității Lumii - scursorile și demonii lumii: *”Sfânt anonim.../Și dacă nu-s spurcat de patrafir / și nu-mi agață viscolul sutana/ e c-am spurcat cu viața Sfântul Mir/ și c-am plecat prin soartă cu Satana”* - cf. *Villon versus Villon*, p. 17) - ca la Vasile Voiculescu, aceea a lui Shakespeare. Dumitru Pricop poate fi, în același vers, cel mai smerit tradiționalist și, totdeodată, cel mai cumplit și răzvrătit și disperat expresionist.

Intuitiv, apoi declarativ, rațional-conștient - Dumitru Pricop și-a aflat geamănul spiritual, "sfântul civil" protector - pe François Villon (alternat cu Edgar Allan Poe), cu bune argumente în rebeliunea continuă a vieții și Poeziei-Verbului acestuia - dar stare de rebeliune a Cuvintelor (împinse spre maximă violență, în multe cazuri) ca formă sublimă de exasperare întru Speranță; stare de rebeliune, însă, permanent cenzurată de adâncă și sincera simțire a boarei transcendentalului, care peste toate și peste toți își poartă duhul. Căci așa este Sfântul Duh: plutește pe unde-i este Lui Voia. Villon-Poe dă impresia de acceptare a statutului bahic și a eternei perindări a Femeii - în realitate, Vinul își exercită asupra Bărbatului - funcția transfiguratoare, ca și Femeia-Stea Polară - și chiar dacă Femeia nu și-o fi respectând statutul stelar, Poemul-Poezie tot rămâne activ, pentru plinirea actului (auto)soteriologic, Infernul notei DO de jos fiind, astfel, paradoxal (pentru neinițiați!) începutul Raiului notei DO de sus... DO - de la dorință-dor, sau/și de la dolor-durere - cumplită și exasperantă durere... (de multe ori, din pricina nădejzii dez-nădăjduite în DOI-Femeia!) - dar niciodată deplin disperată. Atâta doar că timpul se

infernalizează într-o istorie nevropată - și infernalizează lumea: *“pe unde altădată călătoream cu zeii/înaltă corbii pliscul mai hâzi ca-n Edgar Poe/și eu le-aștept poemul la marginea femeii/unde sicriul nopții lovește-n nota Do”* - cf. *Autobiografie?!*, p. 28.

Lupta teribilă a omului de a păstra pecetea dumnezeiască de Om este, pentru Dumitru Pricop, scopul vieții, ba chiar al întregului univers. Căci *“Orice om e zeu sau e nimic”* (cf. *Mioritică*, p. 7) - iar fiorii Judecății Ultime și Sublime se simt atroce, prin separările, deocamdată verbale, dar cu clare alarme de consecințe escatologice, apocaliptice: Verbul deja nu mai suferă nici un fel de amânare semantică și nici cea mai mică dintre confuzii: *“seul nu e lumânare,/ nici buruiana n-are rod de spic”*. Albina-Fiica lui Dumnezeu și Pâinea Vieții sunt simbolurile șansei soteriologice a omenirii. Opusul sacrului este scatologicul găinaț, nu doar rimă la zaț...: *“Iar dacă n-ai trăit ești găinaț,/ cum în ibric cafeaua nu e...zaț”*.

Marele Mister Divin nu este pentru oricine - trebuie să te inițiezi în Nume-Numa (căci numele obiectului, la Facerea Lumii, era însăși esența Obiectului-Creație! - și prin

el poți stăpâni-reînvia Creația Divină) și în Viața-Foc-Lavă, nu s-o primești doar, de parcă ți s-ar cuveni – ci să ți-o asumi, ca trăire a Darului Dumnezeiesc Suprem, dimpreună cu Dăruitorul Divin : *“Oricum, aici, în locul meu de Nume/care-a făcut din zgură colț de rai/mă simt întreg în marele alai/ și viațantreagă mi-o asum anume...// Căci are Forță – marele mister/ ce-i în același timp mir și otravă/ iar omul care s-a topit în lavă/ va locui și pe Pământ și-n Cer”*. Și, deci, dreptul la Moarte, reversul Vieții – nu-l are decât cel ce și-a conștientizat deplin gravitatea misiunii terestre–altfel, e cădere în Neantul nietzsche-an: “pe foaia către moarte pe care-o știi la pândă/ e-așa de mare prețul, că nici nu pot să mor” – cf. *Autobiografie?!*, p. 28.

De obicei, Poetul conștientizează și declară (solitar, eroic) aderența lui spirituală la Credință – care devine însăși plămada Fi-inței Poetice, fixată-suspendată-sincopată în atemporalitate: *“Și de ceasul lui, oprit,/ Dum-nezeum-a răstignit//(...)Căci în ceasul lui oprit/ Dumnezeu m-a zămislit”* (cf. *Sincopă*, p. 36 – ca și *Liturgică*, p. 53 – o “explicitare” mai dramatică a “sincopei” divine). Cam așa se spânzura-sincopa și Villon, în definitiv: Hristos însuși se spune,

pentru Răstignirea Sa, că a fost “spânzurat pe Lemn”. Poetul smerit, pocăit, integral cristic – își simte și consimte să-și revendice Poezia de la Mama Sfântă, Mater Dolorosa și Izvor al Mântuirii-Resurecției prin Jertfă-Poezie: *“În cerurile tale te-aud cum suferi, mamă,/ cum mă botezi astral cu Poezia/ și te iubesc, și mă închin, și sufăr/ și înțeleg cum trec de moarte ghimpii”* – cf. *Iartă-mă, noapte...*, p. 40.- Poetul devine Voievodul Lumii-Țării, Arheu Voievodal – doar simțindu-și și Tatăl Sfânt, co-demiurg, co-lampadofor al cosmosului, prezență con-cretă de Duh-Logos: *“...partea de pământ/ ce mi-a lăsat-o Tata când s-a întors din stele/(...)O, Tată, mai ascunde Lumina(...)/cu Tata – care-i steaua din fiecare vers”* – cf. *Io, primitivul*, p. 41.

Credința este Lumea – spune Dumitru Pricop. Până și Iadul se roagă! Dacă se clatină Credința, ori dispare – atunci ajunge să fie mișcat nemișcatul – Copacul – și bucuria speranței-Paradisul se transferă, ireversibil, în infernul tristeții irepresibile: *“Un iad se răzvrătește-n rugăciuni(...)/ ochii-n zadar mai caută copacii/ pe care din credință poți să-i miști”*. (cf. *Copacii credinței*, p. 21). Prin Credință în Sfânta Treime (divină și etno-genetică) și Jertfire Manolică, întru

Eternul Hristos-Calea, Adevărul și Viața – își poate reînnoi șansa existențială, de demnitate și misionariat terestru, și Țara-Patrie: *“Trei mâini – sfințite, care an de an/ se prind mereu între Carpați și Mare/ să scape de-njosire și uitare/ pe ardelean, muntean și moldo-vean...(...)//Trei mâini – sfințite, prinse-n jocul greu/ al morții, al răbdării, al unirii/ cu lumânări aprinse peste mirii/ de-a dreapta inimii lui Dumnezeu// Trei mâini – sfințite, într-o Mănăstire/ de duh, și de lumină, și de har/ pe care Sacrul Țării Calindar/ l-a-ntipărit: – și Matcă, și Pertfire!”*(cf. *Sfânta Treime*, p. 32).

Dacă nu este jertfire, nu se poate spera în șansa mesianică – nici pentru țară, nici pentru integralitatea ontologiei ființei, deja căzute (și complăcându-se!) sub blestem: *“Misterul mesianic nu există/ Filă cu filă viața se încheagă/ Și lumea va fi veselă sau tristă/ Dar niciodată nu va fi întreagă”*(cf. *Blestem*, p. 10). Și, drept consecință a mult prea ușor (și iresponsabil) acceptatului blestem, se denaturează, până la inversarea satanică, însăși viziunea umană a-supra Creatorului – devenit – ce teribilă caricatură a Satanei, pentru atei! – De Creatorul, de Logos și de Ființă: *“și, înjurând ca birjarii, rămași prin*

poeme statui,/ vrea însuși Dumnezeu să mă sugrume...”(cf. *Noaptea aceasta*, p. 12). De observat substituirea, de fapt inversarea valorilor și a priorităților înveșnicitoare ale artei moderne: poemele îi fixează în eternitate pe birjari (care și-au pierdut de mult simbolistica de Călăuze Spirituale – și-au preluat-o pe aceea de vulgarizatori-înjositori criminali ai Logosului Sacru), iar nu pe eroi și martiri, nu pe campionii reali ai umanității – Marile Spirite Protectoare și Constructoare... Astfel, prin “pigmeizarea” și trivializarea spirituală extremă a omului, care renunță voluntar la sfințenie (“*Destul cu sfinții și destul cu zeii”.../afirmă-n cor farseorii și ateii*” – cf. *E timpul*, p. 24), supus “*jderului putred al erorii, mucenic slujind Terorii*” (cf. *Cel din noi ce ne-a fost dat*, p. 48), devenit Măscăriciul-Narcis, protector-proliferator al viermilor și mucegaiului (cf. *Măs-căriciul*, p. 50) – ajung să moară, pentru întreaga umanitate, solidară în rău, complice la blasfemie!–“chiar și sfinții din cer...” (ibidem). Iar omenirea să se situeze nu sub semnul Sfântului Părinte, ci al Marelui Inchizitor, Tată nu al armoniei spiritual-evolutive, ci punând semn veșnic vrajbei și crimei, perpetue, din interiorul cuplului arhetipal teribil Abel-Cain: “*Fiindcă nu*

Jertfa/ci Marele Inchizitor/ locuindu-l pe însuși/pigmeul absolut,/ăla...inițial, Tatăl/lui Abel și Cain!”(cf.Sfântul Părinte, p. 16) – sau “Și, în sfârșit, chiar matca lui primară/ nu-i recunoaște genele cerești/ și omul-om devine iarăși fiară/ și-I cad din verb toți stâlpii omenеști...” – cf. Detalii, p. 43. Iar Raiul și Logos-ul să capete formă și “duhoare de birt”, pe care doar Poetul se chinuie, până la autosacrificiu cristic (deseori, însă, învins, în truda și inițiativa sa spirituală – înfrângerea provenind poate și din propriile-i slăbiciuni, căci satanismul lumii moderne este grozav de contagios!: “Sunt tot mai mult epavă, sunt tot mai mult un birt/ printre poeții sacri ai clipelor de mirt(...)/printre pisici alunec cu chip abrutizat” – cf. Autobiografie?!, p. 28 – pisica nemaipăstrând simbolismul solari-tății-Motanul Sacru egiptean-Amon Rà, ci doar al demonismului lunar și lubric) să le spele, prin transcenderea cuvântului-Verb: “O!, nimeni nu-i cu mine când mor cu orice cântec/ să spăl în verbe versul duhorilor de birt...//Sunt un învins, iubito, mi-au degerat trăpașii(...)”(cf. Stânci, p. 25). Ceea ce era, cândva, Potirul Graal, Potirul Însângerat spre Mântuire – devine, acum, “paharul putred” (cf. Sfinți civili, p. 34).

O lume fără Credință devine o lume a Străinului - pierzându-și identitatea: *“Nu numai în luxoasele vitrine/ se vând privighetorile străine”* - cf. *E timpul*, p. 24 - privighetoarea devine, aici, nu doar simbol al înstrăinării orficului românesc, ci și opusul Vegherii Cristice - ceea ce cheamă în lume “balele melcilor” și starea de iarmaroc, în care totul se vinde-cumpără și, de fapt, totul se falsifică și-și aneantizează realitatea divină: *“cât melcii răsucesc prin iarmaroace/ și balele și altfel de mijloace”*...O lume fără credință devine, treptat și pe nesimțite, o lume a necesității “tălmăcirii” (nu totdeauna în consonanță/rearmonizare perfectă cu divinitatea, nu totdeauna în luptă arhanghelică cu Satana - și, de aceea, întemnițând ființa în starea de sărăcie, teroare și crimă oficială, de poftă pentru “tot mîlul de pe Nil” - creând dizidența sfințeniei - opoziția sfânt arhanghelsfânt civil: *“Mai mult ca niciodată îmi tălmăcesc ființa./ Ca mâine plopii umezi mă vor citi sărac.../ nici un călău din lume un-mi va dicta sentința/ căci mi-a fost scris să tremur, să sufăr și să tac(...)/și-n lumea de dincolo voi fi un sfânt civil/ de-mi scapără a doruri sălbatică ființa/ și trebuie să-i caut tot mîlul de pe Nil”* - cf. *Sfinți civili*, p. 34) - dezagregării și

putrefacției - putrezesc zeii olimpieni (“*mai luminoși în marea moarte ca zeii putrezi din Olimp*” - cf. *Locul în arcă*, p. 20), zăpezile, putrezite și ele, devin funerare (“Ce zăpezi mai îngropi cu zăpada?” - cf. *Poate e numai câinele*, p. 90), ploile devin nu fertilizante, ci confuze și bolnave, deci tot cu perspectivă funebră (“*mi-s ploile-n suflet bolnave, confuze*” - ibidem).

Dumnezeul din om nu poate fi confirmat, sancționat, în facerile sale - decât de Atoatefăcătorul - care-și poate afla chipul reflectat doar în Verbul-Metaforă, în Arta-Poezie - cu condiția ca aceasta (Arta-Metaforă) să nu se prostitueze, adică să nu cadă sub teroarea demonică a istoriei: “*Oricum vom muri, oricum vom trăi/ suspectați, urmăriți, timorați.../Rămâne metafora, prostituată/ pe centura localităților/ ori chiar în mijlocul târgului...*”. Altfel, lumea e insuportabil îngreunată, cu surplus de trufie satanică, de Păcat al Superbiei Criminale. Orice schimbare a vânturilor lumii este crimă și martirizare silnică a omenirii - spurcare, dacă nu se face sub straja, duhul și numele lui Dumnezeu: “*E dreptul revoluțiilor/ care pe cadavrele sfinte/ vin până-n noi.../spurcându-ne!*” (cf. *Oricum*, p. 15).

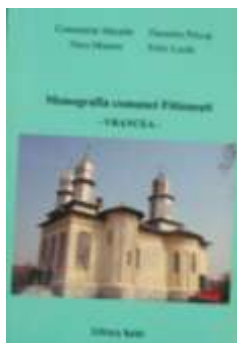
Femeia trebuie să se sfințească dublu: prin maternitate (cf. poemul *Iartă-mă, noapte*, p. 40) și prin iubire sacrificială, totală, necondiționată - precum femeile-cariatide, femeile neptunice (okeanide) din poemul *Semn de departe*, p. 69 - plânsul lor rotund, mistic, aștrii: "În seara aceasta nu doar bun rămas/ ci glasul care poartă sub el cariatide/ (...) Femei, apoi, purtând pe alge sâni/de marea se-nveșmântă-n violet/ înnebunind copiii și bătrânii/ ori sărutându-și plânsul când aștrii trec încet" - simbolismul culorii violet fiind unul cristic.¹¹ Altfel, durerea-suferință pe care o creează e doar chin inutil și inutilizabil, iluzoriu proliferat în infern - și infern proliferând, aberant, nonrestrictiv - Păcatul. "Desfrânatei", din poemul *Steaua nunții*, p. 30, i se poruncește dispariția-plecare, pentru ca Bărbatul-Prome-teu (cf. *Psalmii necitiți*, p. 31), rămas, totuși, în comunicare funcțională mistică, cu Demiurgul, să poată menține, măcar, controlul relativ asupra Păcatului: "Lasă-mă-n păcat și...du-te".

Poezia, Vinul și Femeia pot deveni/redeveni, oricând, premizele Noului Ierusalim, de după Judecata din Urmă - cu condiția ca Poezia să conștientizeze că

izvorăște din Logos Divin, ca Femeia să nu trădeze/vândă, devenind târfă – iar Vinul să nu fie poșircă, ci Gladiator, Luptător și Iluminator Arhanghelic (iar nu izvor al uitării, cu orice preț și a orice) : *“dar cred că e-o izbândă/ când vinul curge sublim gladiator...”* – *Autobiografie?!*, p. 28. În lipsa înțelegerii misiunii sale, de către Femeie – Poezia substituie, sau măcar poate compensa funcția creatoare, cosmogenetică și regeneratoare-resurecțională a Femeii – care a rămas exponenta unei Frumuseți Cosmic-Stelare, dar încă Non-Sacrale, trecătoare aidoma acelor “frumuseți” de “mai an” ale lui Villon: *“Frumoasă doamnă, ți-aș ghici în cărți/ dar e prea mult să te întorci acasă/ când ți-ai lăsat mormântu-n alte părți/ și-n suflet steaua cea mai luminoasă//deci ceasul rugii nu e bun rămas:/ rămân întregi femeile frumoase/ și nu-mai locul meu pentru...popas/ va fi poemul care-n vers mă coase”* – *Ghicit în cărți*, p. 60. A fi prizonierul Versului, înseamnă a fi prizonierul Verbului. Divin, evident.

Între DO de Sus și DO de Jos – poezia lui Dumitru Pricop este o Golgotă continuă, de imprecății, țipete de teroare, deziluzii, dureri, putreziri ale sinelui înstrăinat – o

Golgotă pe care cititorul trebuie s-o urce, după ce a coborât-o/înjosit-o atât de mult în istorie...Și însuși actul asumării poeziei lui Dumitru Pricop este, pentru cititor, nu doar penitență în așteptare, ci și începutul iluminării mântuitoare. Confruntarea cu duhorile Omului – devine, instantaneu și miraculos (căci avem de-a face cu Fiul lui Orfeu-Rifeul Carpaților, Rege, Zeu și Taumaturg) – confruntarea cu Duhul lui Dumnezeu. Cel , în egală măsură, mizericordios și justițiar – dar, întâi, JUSTIȚIAR- și abia apoi, după spulberarea cenușilor – Milos...Niciuna dintre cele două variante nu este deloc comodă – dar nu prin comoditate s-a creat Lumea.”

2007- **„MONOGRAFIA COMUNEI FITIONEȘTI-VRANCEA”**, cartea a apărut la Editura „Rafet” din Râmnicu Sărat.

În toamna anului 2005, primesc un telefon de la Dumitru Pricop, dimineața. Aproape niciodată nu mă suna dimineața, știa că lucrez, respecta asta, spunea uneori râzând *„Trebuie să mai muncească și cineva în țara asta.”* La telefon, mă roagă insistent să vin de urgență la Focșani. Nu am putut niciodată să-l refuz. Las totul baltă și plec în trombă, la Focșani. Ne întâlnim la un restaurant; la masă mai era cu cineva, un necunoscut pentru mine la acea vreme, Nicu Mazere se recomandă. *“El e cel mai mare specialist în monografii din România.”* mă recomandă Dumitru Pricop, buflând, evident. Mă uit la el zâmbind și intru în jocul lui. Aflu că Nicu Mazere dorea să-i scrie cineva monografia comunei în care s-a născut și apelase la prietenul său poetul Dumitru Pricop.

- Eu sunt poet și atât. El îți va scrie monografia.

- Despre ce comună este vorba? *întreb mai mult din politețe; eram hotărât să refuz, aveam foarte mult de lucru în acea perioadă.*

- Fitionești, *veni răspunsul din partea lui Dumitru Pricop; o faci repede, nu e cine știe ce. Nu auzisem niciodată de această comună.*

- Ce zici, o faci?! E prietenul meu. *Am început s-o scald, eram prins, nu știam cum să refuz, îmi era jenă de Dumitru Pricop, vedem că și-a pus toată speranța în mine.*

- Bine, dar o facem împreună, zic.

- Și eu ce să fac ?

- Prefața, *spun eu repede.*

- Gata, batem palma. *A fost așa de repede, încât m-am trezit bătând palma.*

Nicu Mazere scoate pormoneul.

- Cât să vă dau avans?

- !!!

-Bine, iată vă dau acum, ca să puteți începe imediat treaba, lei.

Iau banii, parcă vrăjit; nimic din gândurile mele de refuz nu mai rămăsese. Mă procopsisem cu o lucrare pe care nu mi-o doream. Nu mi-o doream, din cauza angajamentelor pe care le aveam la acea dată, nu din alte cauze.

Încep de la Arhivele Naționale Vrancea; nimic ce ar fi putut să mă intereseze pentru construcția cărții. Plec la Arhivele din București, același rezultat. Îl sun pe Dumitru Pricop, îmi spun.

- Și acum ce facem?! Am cheltuit și banii omului.

- Trebuie să mergem la Fitionești, să mergem din casă în casă, altfel nu avem nicio șansă.

- Eu nu cunosc zona.

- Gata , mergem. Să văd când e șoferul meu liber și te sun.

- Bine.

După câteva zile, mă sună. Măine mergem la Fitionești. Zis și făcut. Timp de peste un an de zile am bătut drumurile de la Focșani la Fitionești, împreună. Scriam împreună. Cartea începea să prindă contur. Ca să putem termina cartea în timp util, am apelat la profesorul Felix Lazăr și la Nicu Mazere, oamenii locului. Am terminat documentarea cu ajutorul acestora. Scriu cartea la calculator și i-o dau lui Dumitru Pricop, pentru corectură și prefață. În aceeași zi, în puterea nopții, mă sună.

- E bună. Tipărește-o. Mulțumim lui Dumnezeu că nu ne-am făcut de râs.

Mai trebuie spus, așa pentru amuzament și pentru istoria literară, și faptul că „șoferul” lui

Dumitru Pricop era Vasile Buruiană. Acesta a venit în-tr-o zi cu un manuscris conținând poezii. Îl roagă pe Dumitru Pricop să-și spună părerea. Citește una poetul, o aruncă; o aruncă și pe a doua; după citirea unui sfert din manuscrisul „șoferului”, le aruncă pe toate și nervos i se adresează.

- Rămâi sofer, ești cel mai bun. Nu mai masacra limba română, te rog!

- Da, n-ai citit decât câteva !

- Mă, boule, ce crezi că eu trebuie să beau tot butoiul să-mi dau seama de calitatea vinului.

Nu reproduc toată discuția. Este edificator. Cert este că după plecarea lui Dumitru Pricop în stele, să se întânlească cu Mihai Eminescu, să scrie împreună pentru literatura română, „șoferul” a reușit să mă păcălescă; publicân-du-i un volum doar pentru familie, el nu s-a ținut de cuvânt să-l păstreze doar pentru familie, ci a mers cu volumul la revistele de specialitate. Unele i-au repetat, fără să știe povestea, ce îi spusese Dumitru Pricop, altele l-au încurajat. Aflu că are deja 8 sau 9 cărți publicate. Măine o să-l văd în US.

Dar, gata, ne întoarcem la cartea noastră.

Primesc și prefața, dar nu tipăresc cartea imediat, simțeam că mai trebuie ceva. Am aflat ce, rescriu cartea . Dumitru Pricop dorea să vadă

această carte. Cartea a apărut în ziua în care el,
prințul, s-a stins.

2007: **Nemona, la jumătatea drumului spre iad**, Editura Rafet, Râmnicu Sărat, redactor:Dumitru Ion Dincă; lectorul cărții Marin Ifrim, coperta – Constantin Marafet; 2007

“Nemona, la jumătatea drumului spre iad”, un titlu care mi-a creat o spaimă de nedescris. Cartea a zăcut într-unul din sertarele Editurii timp de aproape doi ani, fără a mă uita peste ea. Cum s-a întâmplat?

Știu că era într-o zi a anului 2005, nu mai rețin exact luna, dar cum s-a întâmplat îmi reamintesc. Dumitru Pricop apare în ușa Editurii cu statura sa impunătoare, grav și fără alte vorbe; se vedea că era preocupat de cu totul altceva, și îmi aruncă pe birou, două dischete împachetate neglijent într-o coală de hârtie.

-Ce-i cu astea?!

-E o carte...a mea.

-Când o scoatem?

-Nu, nu...(parcă îi era teamă de ceva.) Nu o scoatem, o scoți tu.

-Bine, bine, dar când?

-După ce mor eu. *Veni răspunsul, grav.* Își ridică privirea în tavan. Oftă, apoi fără un alt cuvânt, plecă, așa cum venise.

Nedumerit, încerc să-l ajung din urmă. Până să ajung la poartă, el era deja în mașină. Pleacă. Arunc dischetele într-un sertar. *Lasă o să vorbim altă dată, o fi supărat,* mi-am zis. În timpul documentării noastre cu privire la monografia comunei Fitionești, îndrăznesc și îl întreb din nou. Primesc același răspuns, sec și apăsător.

-Cartea o scoți după ce mor eu; clar?

Era clar. Nu am mai întrebat nimic. În timpul coalescenței, îmi spune din nou, același lucru. Îi promit, mai mult de complezență, că așa o să fac; nu am crezut o clipă că pleacă, nici acum nu cred că a plecat cu adevărat. S-a întâmplat. Atunci am scos dischetele din sertar, le-am vizualizat și am rămas interzis la vederea titlului.

Îmi propun să-l schimb, dar gândul mă ducea la el. Trebuie să-l sun, să-l întreb. Scoteam telefonul și formam numărul, apoi închideam rapid, realizând evidența; timp de o lună de zile, zilnic, mi se întâmpla acest lucru. Apoi mi-am zis: *Dacă el a vrut așa, atunci așa să fie.* Tendința de a-l suna a dispărut. Semn că așa vroia el.

2007:**Memoria neuitării**, Editura Rafet, Râmnicu Sărat,redactor: Dan-Alexandru Taban, consilier editorial: Paraschiv Puiu Usturoi, foto:Dan-Alexandru Taban.

Memoria neuitării, este un album insolit în peisajul cultural românesc. Dumitru Pricop a scris versurile din carte privind fotografiile. Proiectul acestei cărți este gândit de Dumitru Pricop, versurile apar olograf și reprezintă starea poetului la privirea fotografiilor. Nici acest proiect nu i-a fost dat să-l vadă terminat. El a fost continuat de Paraschiv Puiu Usturoi, Dan Alexandru Taban și Constantin Marafet.

Cartea începe cu un fel de cuvânt înainte „ DUMITRU PRICOP sau epopeea Paharului însângerat”, scris și rostit de poetul Gheorghe Istrate în ziua despărțirii temporare.

2008: **Dumitru Pricop-65**
„Alcătuirea mea de prinț vrâncean”, carte apărută la
Editura „Terra”, Focșani

NOTĂ ASUPRA EDIȚIEI

Antologia de față apare la mai puțin de un an de la mutarea la cele veșnice, de la plecarea pe drumul fără de întoarcere a prințului vrâncean al poeziei române; apare, în același timp, la împlinirea a 65 de ani de viață pământească - 21 Mai 2008: un ochi plânge, altul râde; regele e mort, trăiască regele. Această carte este un bocet și o lacrimă la plecarea omului dintre noi, dar și o mare bucurie, un dar întru poezie, pe care-l facem cititorului, un omagiu închinat muncii, de-o viață a poetului, pe ogorul limbii române.

Dumitru Pricop a plecat la locul de veșnică odihnă, Poezia sa urcă pe cerul artei, duce cuvânt generațiilor viitoare, mărturisește despre munca, gândurile și încordările poetului, pentru a da la iveală frumusețea graiului românesc.

Cei care i-au cunoscut viața și opera depun mărturie că Dumitru Pricop a fost în viața pământească un suflet generos, un om care căuta în permanență, tovărășia, prietenia și dragostea semenilor, fără a urmări vreun câștig, fără a fi abdicat vreodată de la adevăr, de la principiile sale umaniste.

„Alcătuirea mea de prinț vrâncean” cuprinde o selecție de 65 de poezii antume, realizată de cel mai apropiat prieten, într-o poezie și suflet, poetul Gheorghe Istrate, o selecție de 65 de postume, între care 41 de poezii inedite, 10 scrisori primite, încredințate luminii tiparului prin generozitatea Doamnei Ana Pricop, soția poetului, care a făcut acest gest total dezinteresat și căreia îi mulțumim cu plecăciune și pe această cale.

Opera poetică antologată este completată cu un sumar biobibliografic și cu 65 de fotografii - „O viață în icoane” prin care am urmărit să refacem vizual atmosfera în care a trăit și s-a format poetul Dumitru Pricop. Am adăugat acestei imagini a poetului și a omului, o serie de

evocări pe care ni le-au trimis, cu promptitudine și cu bucurie, cei care i-au fost în preajmă, cei care i-au simțit sufletul, poezia, cei care s-au bucurat de prietenia lui. Prin aceste evocări am căutat să „fixăm” timpul care macină toate cele. Am dorit să aducem, până la urmă, un omagiu poeziei pricopiene, dar și un document „cald” de mare folos pentru cei care vor aborda în viitor, monografic și critic, opera, dar și viața poetului.

Dacă avem în vedere, generozitatea „prințului vrâncean” al poeziei, credem că mai există multe, foarte multe poezii care vor vedea lumina tiparului în viitor. Poetul Liviu Ioan Stoiciu, în evocarea sa, afirma convins, că poetul **Dumitru Pricop are posteritate.**

În acest sens, noi, Asociația Personalului Didactic „Simion Mehedinți”, ne exprimăm disponibilitatea de a tipări, în viitor, o carte-restituire cu poezii și autografe inedite în care să apară autograful/poezia, numele și prenumele deținătorului, împrejurarea în care i-a fost dăruită, comentarii etc.

Sperăm să creăm și să menținem, în timp, un curent favorabil cunoașterii și răspândirii operei lui Dumitru Pricop.

Costică Neagu

MĂRTURIILE POETULUI

Spicuim câteva gânduri, opinii, considerații aparținând lui Dumitru Pricop de-a lungul existenței sale.

Nădăjduim ca acestea să întregască profilul spiritual al distinsului poet.

*

Invitat să se prezinte singur cât mai succint, D. Pricop a spus:

« Dumitru Pricop, profesor de limba și literatura română, născut la Negriștea-Vrancea, la 21 mai 1943. Părinții - Ion și Ioana, țărani frumoși, buni gospodari și oameni de omenie. Se vede că au fost plămădiți încet și cu grijă de munții din preajmă.

Am debutat în 1964, în revista „Tomis”, în 1973, în caietul debutanților al Editurii „Albatros”(„Lutul vestit”). Am tipărit până acum „Patima muntelui”(1978) și „Luminile din strigăt”(1981) și am predat alte două cărți, „Locuitor în Oedip” și „Mioritice”.

Ce-aș mai putea spune?

Am fost distins cu premiul Salonului literar Dragosloveni la prima sa ediție, în 1973; cu premiul I la Festivalul de poezie „Miron Radu Paraschivescu”, Vălenii de Munte, 1977; cu premiul I pentru poezie la Festivalul Național „Cântarea României”, 1977, 1979, 1981.

Am colaborat la o serie întreagă de publicații: „Ateneu”, „Astra”, „Cadran”, „Cronica”, „Convorbiri literare”, „Contemporanul”, „Familia”, „Luceafărul”, „Viața Românească”, „Scânteia tineretului” și, nu în ultimul rând -, „Milcovul”-ziar care m-a înconjurat cu o frățească dragoste. »

Despre volumul „Locuitor în Oedip”,
autorul lui a spus:

*“Personalitatea tragică a lui Oedip m-a fascinat încă din copilărie. Destinul său **implacabil** se corelează cu marea voință de a-și trăi viața în limitele ei firești, uneori mai*

spectaculoase decât cele jalonate de zeitățile care dirijau voința anticilor. De fapt, cred că în aceas-ta constă măreția lui Oedip. El știe să spargă cu dezinvoltură hotarele supunerii și să treacă din e-ră-n eră, din epocă-n epocă, din lume-n lume cu demnitatea sfâșietoare a omului adevărat. De fapt, aceasta a fost și intenția volumului meu de poezie. Acea de a face din Oedip un contemporan al nostru, al epocii pe care o trăim. Drama vieții sale e drama multimilenară a celui încorsetat de prejudecăți. Măreția lui constă în faptul că le înfruntă, chinuit în pământul care i s-a dat, din care- prin înalta sa moralitate - reușește să-și facă un templu al biruinței binelui. La hotarul dintre Bine și Rău, Oedip e un campion al adevărului. El are curajul omenesc de a înfrunta arbitrajul - nu întotdeauna corect - al destinului. Și zbaterea sa, din acest punct de vedere, se transformă în metaforă. Iar

metafora e drumul firesc dintre conștiință și conștiință, dintre suflet și suflet, dintre neîmplinire și împlinire. În ce măsură am reușit acest deziderat metaforic?! Ei bine, din acest punct de vedere, Poetul e un Oedip etern. Iar criticii și cititorii vor hotărî dacă destinul poetului e implacabil sau nu.”

Imediat după apariția volumului „Lacrima arlechinului” a făcut următoarele mărturisiri:

“Cea de a patra carte a mea „Lacrima arlechinului”, apărută recent la prestigioasa Editură „Cartea Românească” , se așează, firesc, la planul de muncă literară pe care mi l-am impus, încă de la apariția volumului „Patima muntelui”, apărut la Editura „Eminescu” în anul 1978.

Am debutat editorial destul de târziu. Cărțile de până acum au fost, în general, bine primite de critică. Nici discursuri fulminante, dar

nici **mușcăături** educative... Cronicile literare nu m-au aruncat nici în cimitirele memoriei și nici în statuile în care locuiesc (bine) mulți contemporani întru poezie. Le-am scris dintr-o mare sete de oameni și de mine.

Ce înseamnă „Lacrima arlechinului” în creația mea? O carte terminată și, după cum ar spune Lucian Blaga, „o boală învinsă”... O consider superioară „totuși” volumelor anterioare. Prin problematica acută a cunoașterii zonelor de umbră, pe unde scriitorii români dau mai rar. Dar cum consider „umbra” o dimensiune egală cu a trupului din care odată tot o să dispar, am încercat aventura „arlechinului înlăcrimat”. Ca un rămas bun sau ca o posibilă (re)întoarcere...”

Apariția volumului „Dumitru al Peșterii, Dimitri de la caverne...” a stârnit nedumeriri

privind titlul și numărul poeziilor conținute.
Poetul a făcut câteva destăinuiri:

*“Pentru că religiozitatea s-a plămădit în
peșteră, acolo unde a rămas pentru eternitate și
spiritul lui Zamolxe al nostru(...)*

*Apoi, de când am început să scriu, am avut
senzația că trăiesc într-o imensă peșteră, din care
nu voi ieși niciodată. Vremurile care m-au fere-
cat în Sfințenia acestei grote de viață nu mi-au
recunoscut nici măcar păcatele.”*

Când a fost numit de către un ziarist
„**personalitate lirică**” poetul a ripostat:

*“Eu nu sunt o personalitate, ci un fluiерă
vânt , cum zicea Esenin, care suflă în stele. Noi
scriem cu subconștientul, altfel n-am putea trece
sfioși în transcendentul atât de sensibil al artei.”*

Privind volumul amintit poetul a mai
făcut câteva precizări:

“Peștera e un simbol ctonic. Și, prin păcatele mele, mă simt mai aproape de Hades decât de Dumnezeu. ...Falsez! Consider însă că numai Poezia e drumul spre Înalt . Robul ei, Poetul, e un stârv. Și el n-are ce căuta în marea Galaxie a Luminii Line. Destinul lui e tot... Peștera. Tot acolo a plecat, din câte știu, Zamolxe. Nu mi-ar strica să-i fiu coleg de...întunecimi.”

Întrebat ce înseamnă antologia cu 33 de piese, autorul ei a răspuns:

“Mântuitorul Iisus e o metaforă. Cel ce nu s-a născut din ființă nu putea să aibă vârstă de naștere și de Trecere. Noi, oamenii i-am inventat biografii, ca să semănăm măcar prin imixtiuni , cu Fiul lui Dumnezeu. Dacă aș ști cu adevărat că a fost, c-a trăit și c-a murit, n-aș mai crede în El. Nu mă interesează o zeitate care ar semăna cu mine, ...Fiindcă put! Și mirosurile urâte n-au ce căuta spre Dumnezeu! Și nici spre Fiul Lui...”

Eminescu! E o altă poveste . El n-a murit spiritual la 33 de ani. El moare mereu din an în an, ucis de noi, fiindcă avem darul acesta: Miron Costin, Iorga...Ce legionari? Toate asasinatetele spirituale poartă semnătura poporului român. Sub o secure intolerabilă, când e vorba de...intelectuali. La ultima mineriadă s-a strigat: „Noi muncim, noi nu gândim!” și „moarte intelectualilor!” Aș vrea să fiu o jerbă a celor mulți și...călăi.

Bălcescu! Nimbul său poartă aura stigmatului. Un genial care a avut norocul să moară la Palermo...El fusese omorât de la 1848. La București, pe malul Dâmboviței, ar fi terminat-o... strangulat, fiindcă în toate timpurile există un PDSR.”

Despre „soarta scriitorilor din Țara Vrancei” poetul a spus:

„Căci toți se nasc spre a muri, și mor spre a se naște. Tragismul e o condiție a ... bunului simț. Opera e un...artificiu al ...Eternității. Referitor la enunțurile exclamative! Soarta scriitorilor din Țara Vrancei? Cumplită întrebare! Dacă e o Țară, Vrancea are nevoie de scriitori, uniți la verb. Numai astfel putem învinge perfecții!”

Cu privire la viața și opera sa, Poetul declară: *“Se adună conform Psalmului: **Mergi la Cer și te așezi lângă Tatăl Creator.** Altă idee nu există.*

*Viața mea e o sumă de ...hârtoape: legionari, naziști, comuniști, fesenști, pedeseriști, țărăniști și toate rimele cu...**iști.***

Despre operă nu știu nimic. Ea, fără de mine. Trebuie să învețe drumul spre Dumnezeu. Dacă l-am meritat, bine! Dacă nu, ca-n Ion

Creangă: Mai bine mă făcea mama ceva lângă un gard...”

Prințul poeziei vrâncene a scris, cu aleasă dragoste frățească, pentru poetul Gri-gore Hagiu și cu înaltă prețuire pentru in-telectualii care au inițiat Festivalul Național de Poezie în cinstea poetului amintit. Din rândurile concepute în toamna anului 2002, transpare sufletul generos și nobil al lui Dumitru Pricop:

“Toamna, Târgu Bujor prinde culoare și gust de...religie. Dar nu din cauza strugurilor, merelor, gutuilor și nucilor și nici din cauza bisericii cu hramul Adormirea Maicii Domnului, semeță în verticalitatea ei ca o rugă anume în ceasul când Dumnezeu mai coboară și la înălțimea oamenilor ...

Așa am întâlnit eu Târgul în toamna lui 2002 când, cu mic și mare, bujoreni s-au gândit să-l sărbătorească și să-l amintească în esențe pe

*Grigore Hagiu într-un Festival Național de Poezie, manifestare de gen aflată deja la cea de-a noua ediție. N-aș vrea anume să-l evoc pe marele poet, prietenul lui Nichita, omul care s-a stins fulgerător înainte de a fi spus Totul. O fac în locul meu, Școala Generală „Grigore Hagiu” din Bujor și Biblioteca orășenească. E o minune să știi că Grigore, **cel Bun-** cum îl numeau prietenii, s-a încrustat definitiv în istoria unei geografii de la care a împrumutat și a...împrumutat. Iată de ce la o dată anume din toamnă târgul Bujorului ia chipul lui Hagiu și ne întâmpină cu toată frumusețea Poeziei. (...)*

Impresionantă este și o scrisoare adresată oficial unui președinte de către „Prințul Poeziei din Vrancea”, înainte cu patru ani de a trece la cele veșnice. Prezintăm eșantioane din cuprinsul ei:

DOMNUL BOGDANIE,

subsemnatul DOMNUL BOGDANIE, născut la 21 mai 1945 în
cavasa NEORICOSTI, județul URZICENI, domiciliat în municipiul
Focsani, strada CAROL AV. 418, bloc 3, apt. 7, telefon CI. 3171,
membru titular al Uniunii Scriitorilor din România (unde
fapt primul și singurul membru născut în lună URZICENI)
autor a 10 volume de poezie, dintre care unul: "LOCUIȚOR
în OESIP" aparțin la editura ALBATROS în 1985 a primit
premiul Uniunii în același an, iar volumul "PARABOL
într-ANGERAT" dedicat memoriei scriitorilor FORTIN
MUSCALU și TRAIAN OLTEANU postum, aparțin la editura
GEMEZ în anul 2001 a primit laurele Premiul pentru
sonet al Fundației Academice "VASILE VOICULESCU" și al
Bibliotecii Județene cu același nume. Deține o viață
poetică și scrie ilustre personalități române și
europene precum acad. Bogdan Filid, acad. Tănase
Neagu, acad. Mihai Cimpoș, Al. Băse, Nicolae Măntănuș,
Alex. Stefănescu, Laurețiu Ulici, Marian Popa, Ștefan
Căminuș etc. A fost publicat în toate revistele de cultură
și literatură din România. A fost tradus în limbile
franceză, italiană, spaniolă, greacă, albaneză, rusă,
sarbă, ucraineană, indoneziană etc. Fost poezie din jurul
Festivalului Internațional de Poezie "Noaptea poetică de
la Castel de Argeș, organizat de Fundația Academică
OCCIDENT-ORIENT. Muzai în Franța nu mi n-a acordat
nici-o finanțare a unei cărți și nu mi n-a achiziționat
nici-o carte, indiferent de guvernare. Dar și pentru
Domnia Voastră și mi potru scrie istoria dăruirii țării
și va spera - odată încheiatul - Până atunci rămân

al domeniilor noastre dezvoltat și astfel agățat,
conștient că lucrurile acestea din viața vor fi alături
de mine, unicit de mulți poezii și critici literari
- Poetul poeziei din viața. Lăsați și pe mine un
pucier titlurile nobilitare mai ales că a doua țară
zădărnice fără viață.

cu toată admirația.

Pricop

7 mai 2003 - Focșani

P.S. Solușul = lucrurile poeziei în viața, la viața
de 60 de ani au ova și o opera de care sunt
mândru. și dacă omului care sunt și pot
lucra mai toate păcatele lumii opera, și
siguranță. va dăruie în istoria culturală
a omului și sunt și o așteptării.

Pricop,

Pricop

“Subsemnatul, Dumitru Pricop, născut la 21 mai 1943, în comuna Negrileşti, județul Vrancea (...), membru titular al Uniunii Scriitorilor din România (de fapt primul și

singurul membru născut în Munții Vrancei), autor a 10 volume de poezie, dintre care unul „Locuitor în Oedip”, apărut la Editura „Albatros”, în 1983, a primit premiul Uniunii în același an, iar volumul „Paharul însângerat”, dedicat memoriei scriitorilor Florin Muscalu și Traian Olteanu , apărut la Editura „GENEZE” în 2000, a primit marele Premiu, pentru sonet, al Fundației Academice „Vasile Voiculescu” și al Bibliotecii Județene cu același nume.

Despre opera mea poetică au scris ilustre personalități române și europene, precum academician Eugen Simion, academician Fănuș Neagu, academician Mihai Cimpoi, Al. Piru, Nicolae Manolescu, Alex. Ștefănescu, Laurențiu Ulici, Marian Popa, Ștefan Cazimir, etc.

Am publicat în toate revistele de cultură și literatură din România.

Am fost tradus în limbile franceză, italiană, spaniolă, greacă, albaneză, sârbă, ucraineană, indiană etc.

Fac parte din juriul Festivalului Internațional de poezie, „Noaptea poetice de la Curtea de Argeș”, organizat de Fundația Academică OCCIDENT-ORIENT.

Numai în Vrancea nu mi s-a acordat nici o finanțare a unei cărți și nu mi s-a achiziționat nici o carte, indiferent de guvernare. Dar și pentru Domnia Voastră, cât și pentru mine istoria acestei țări își va spune odată cuvântul. Până atunci, rămân al Domniilor Voastre devotat și cinstit conjudețean, convins că munții mei din Vrancea vor fi alături de mine; sunt numit de mulți poeți și critici literari „Prințul poeziei din Vrancea”. Iată că pe mine nu mă sperie titlurile nobiliare, mai ales că n-am trecut zadarnic prin viață.”

Scrisoarea este datată 7 mai 2003 și e scrisă la Focșani. Are următorul post scriptum:

*“Volumul **Muntele patimii** încununează, la vârsta de 60 de ani, un om și o operă de care sunt mândru. Și, dacă omului care sunt îi pot imputa mai toate păcatele lumii, opera, cu siguranță, va dăinui în istoria culturală a acestui ținut și a acestei Țări.”*

Ne exprimăm convingerea că am reușit să conturăm, cu ajutorul comentatorilor, criticilor, cronicarilor și mărturiilor lui Dumitru Pricop personalitatea unui poet de certă valoare ce va rămâne pururi în conștiința iubitorilor de Poezie.

Rămâne să decidă cititorul asupra frumuseții întru totul nepieritoare a creațiilor care ne-au înmiresmat și va continua să înmiresmeze sufletul și spiritul nostru cu versurile sale.

Această carte nu constituie decât încă un pas pe calea încercării de a lăsa Poetul să respire, prin creațiile sale, întru Eternitate.

Autorii

Foto: Marin MOSCU

Asociația Personalului Didactic "Simion Mehedinți" din Focșani a donat statuia poetului Dumitru Pricop (1943-2007), municipalității. Statuia poetului vrâncean, a fost lucrată în bronz de medicul focșănean Dan Alexandru Taban.

De realizarea bustului s-a ocupat Asociația Personalului Didactic "Simion Mehedinți", împreună cu revistele vrâncene "Pro Seculum", "Oglinda Literară", "Salonul Literar" și "Milcovia", cu sprijinul Direcției pentru Cultură. Statuia a fost amplasată în Parcul "Shumann", exact lângă cărarea pe care poetul o parcurgea adesea pentru a ajunge acasă.

